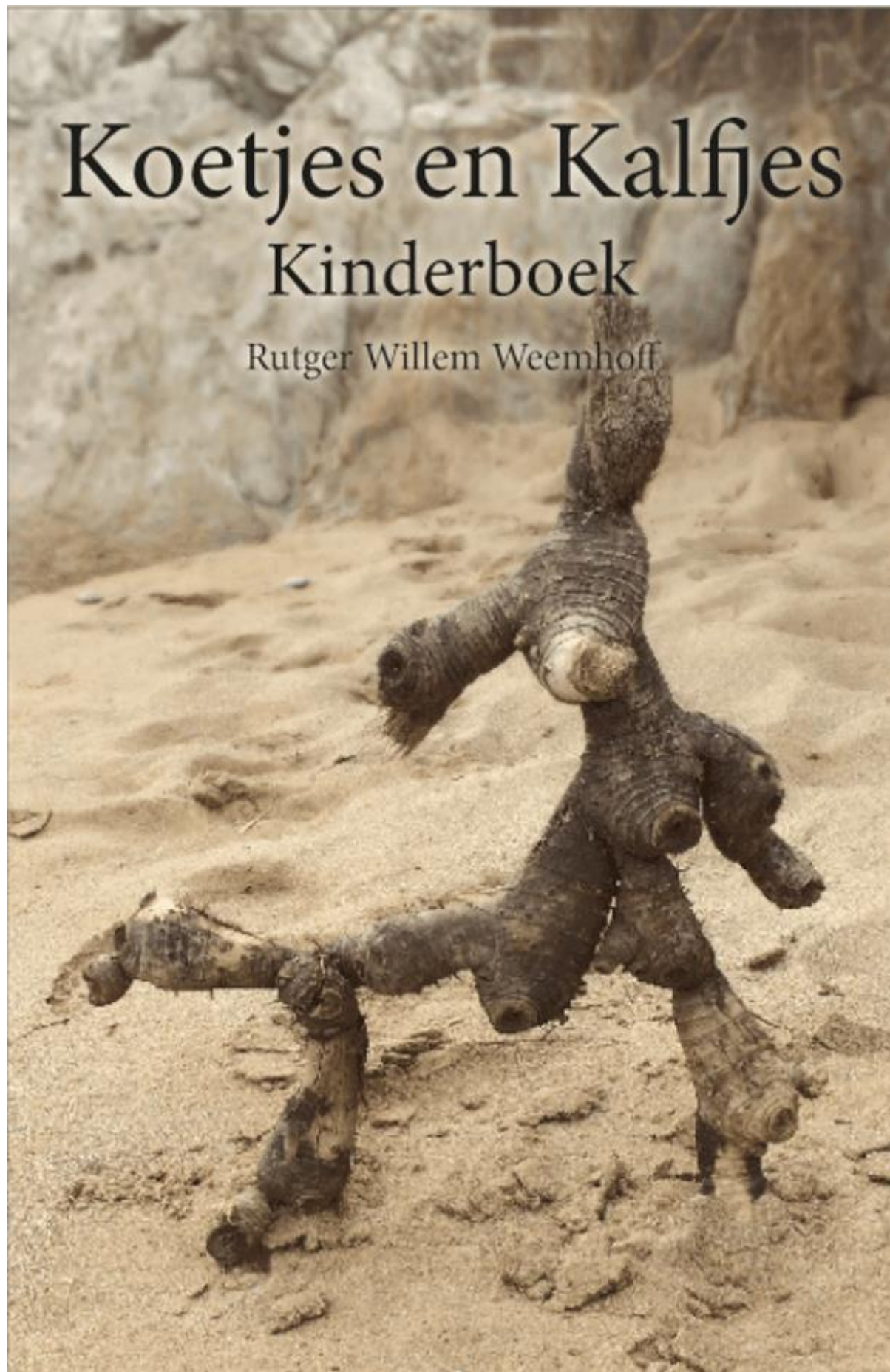

Koetjes en Kalfjes

Kinderboek

Rutger Willem Weemhoff

KOETJES EN KALFJES

dierenverhalen

telefoonboekje dat geschikt is voor kids vanaf de leeftijd 10+

door

Rutger Willem Weemhoff

Curriculum Vitae Rutger Willem Weemhoff

Weemhoff ziet zichzelf als een duivelskunstenaar.

Na zijn klassieke opleiding aan het gymnasium in Voorburg en de Toneelschool te Amsterdam, betrad Rutger Willem Weemhoff begin jaren zeventig de planken.

Acteur

Als jong acteur speelde hij bij gezelschappen als *Toneelgroep Centrum* en *Poëzie Hardop* en baande zich allengs een eigen weg in theaterland. In 1977 pionierde hij in eigen beheer met de solovoorstelling *De Jongste Dag*, een succesvolle vernieuwende muziektheaterproductie, die in Nederland echt opzien baarde. Zo speelde hij daarin voor het eerst in NL een *draaqueen*. Enkele jaren later richtte hij zijn eigen theatergroep op: *Toneelgroep Acht Oktober*, waarmee hij het theater tot dichtbij de mensen bracht, in een tent in een nieuwbouwwijk, of soms gewoon op het biljart in een lokaal café.

Op televisie liet hij eveneens zijn sporen na: van satirische producties met zijn eigen *Videotheater* op de Amsterdamse kabel (Lubbers!), tot aansprekende rollen bij de landelijke televisie in o.a. *Titaantjes*, *Dubbelleven*, *Vrouwenvleugel* en

Goudkust, waarna hij nationale bekendheid verwierf in de rol van *Bad Guy*, magnaat Henri van Cloppenburg.

Regisseur

Hij maakte in de jaren '80 als schrijver/ regisseur een drietal door hem zelf geschreven televisiedrama producties voor de NOS televisie:

De Werking, Dansen wij vanavond, Ondergangen.
Te zien via links achterin. Daar treft u nog veel meer links naar diverse multimediale producties van de auteur.

Cultuurfilosoof

Weemhoff is echter méér: hij is ook een denker. In de jaren '80 volgde hij een deelstudie *filosofie* aan de Universiteit van A'dam.

Zijn boek *FilosofievandeDood.nl* trok de aandacht van *Filosofie Magazine*, dat hem interviewde in 2002 als '*filosoof van de dood*'.

Zijn levensmotto, met een knipoog:

*'Filosofie van de Dood, da's pas leven!
Ik sterf, dus ik ben (niet).'*

Auteur

Als *auteur* is hij onvermoeibaar. Hij schreef diverse romans, korte verhalen, filosofische traktaten en essays, toneelstukken, filmscenario's en poëzie.

En talloze blogs! Zijn oeuvre is veelzijdig, eigenzinnig, doordrenkt van humor, ernst en intellect: <https://www.uitgeverijpartout.nl/blog>

Om dit alles onafhankelijk en onder eigen vaandel uit te dragen, richtte hij al in 2005 zijn eigen ideële uitgeverij op:

[UitgeverijPartout.nl](https://www.uitgeverijpartout.nl)

Partout is overal !!

contact: info@uitgeverijpartout.nl

Koetjes en Kalfjes

Rutger Willem Weemhoff

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd zonder nadrukkelijke toestemming van de uitgever. De mensen van de buitenwereld is een novelle, een gratis 'telefoonboekje' dat zich, - dankzij de korte hoofdstukjes, makkelijk laat lezen. Het is bedoeld als promo om te downloaden op uw mobiel of iPad, laptop e.d. en is ook als boek verkrijgbaar op de website:

<https://www.uitgeverijpartout.nl/al-ons-aanbod>

Behalve deze novelle treft u achterin nog tal van YouTube links naar het multimediale werk van de auteur en een uitgebreide bibliografie van diens complete oeuvre.

Alle handelingen en uitspraken die aan de personages in dit boek worden toegeschreven – zowel de bestaande personen als de verzonnen figuren – zijn geheel en al fictieel. Dit is een novelle.

Copyrights: Uitgeverij Partout Amsterdam 2010

DE KOE DIE VOOR EEUWIG OP REIS GING

Er was eens een koe die in Griekenland woonde. Dat is een heel mooi land, ver weg, en bloedheet. s' Zomers was het er elke dag zeker meer dan 30 graden. Er heerste dus een voortdurende hittegolf, en het regende nooit. Daarom werd alles gortdroog en stoffig en alle gewassen gingen dood. Voor een koe was het daar lang niet even prettig, hoewel Griekse koeien wel vrij mogen rondlopen in de natuur. Geen hekken en geen stallen. Er was nauwelijks een schaduwplekje te vinden, zo woest, kaal en leeg zag het landschap eruit. Er groeiden wel distels, maar dat is voor een koe nu niet bepaald een lekkere maaltijd. Moet jij je eens voorstellen dat je zelf elke dag alleen maar brandnetels te eten krijgt! Nee, de koe was altijd op pad, of liever gezegd op sjok, naar nieuw voedsel. Hier en daar groeide soms nog een laag struikje met wat groene blaadjes, of stond er een polletje gras, dat nog net niet helemaal dood was. Zo doolde onze koe rond in het woeste gebied dat heel onherbergzaam was: je zag er nooit een kip, zelfs geen mensen. Alleen de genadeloze zon. Af en toe kwam de boer langs om een oude badkuip te vullen met drinkwater. Melken deed hij zijn dier niet, want de koe gaf toch geen melk. Hij hield het beest "voor de slacht". De koe wist gelukkig niet wat dit betekende. Zodra de koe voldoende vet op haar botten zou hebben, zou zij met een oude

vrachtauto naar het slachthuis gebracht worden. Daar werd er dan gehakt van haar gemaakt. Zover was het echter nog niet. De koe was vandaag een heel stuk afgedwaald. Een stier, een mannetjeskoe, liep al de hele tijd achter haar aan en daar had zij schoon genoeg van. Tenslotte had zij die lastpak van zich af weten te schudden. Het was veel te warm om te paren. Dat doen koeien als zij een kalfje willen krijgen. Tegen de tijd dat het winter werd kon zij die zware stier misschien voor eventjes over zich heen laten gaan, zodat hij zijn stierenzaad in haar kon afschieten. Maar nu? In deze hitte? Geen denken aan zeg! Na de hele ochtend rond gehobbeld te hebben in de omgeving, was onze koe nu bij een heel hoog en steil rif beland. Een rif is een hoge rotswand die uittorent boven de zee. De zee was daar onafzienbaar blauw, en beneden rolden de schuimkoppen van de golven dartel over elkaar heen, in een wedstrijdje wie het eerst met een razend geluid tegen de klippen stuk kon slaan. Met donderend geraas rolde een grote golf over alle kleintjes heen: gewonnen! De koe staarde een tijdje naar dit schouwspel en zag toen ineens iets heel aantrekkelijks beneden zich: een mooie grote struik die de juiste kleur groen had. Die struik zag helemaal groen van de jonge bladeren en bevond zich onderaan een grot in de bergwand. Daar is het vaak zelfs s' zomers toch nog vochtig, door bergwater dat uit de grot sijpelt. De koe likte haar

lippen af, keek links en rechts om zich heen, en besloot toen heel voorzichtig voetje voor voetje naar de sappige struik af te zakken. Het was een onmogelijke opgave om daar die steile bergwand af te dalen, en toch probeerde zij het. Ineens schoot een stuk steen onder haar achterpoot weg, en bijna was de koe naar beneden gevallen. Zij rekte haar hals naar de diepgroene struik, en stak haar tong zo ver mogelijk uit haar bek en sloeg die om een paar heerlijk verse blaadjes...

Toen gebeurde het vreselijke. Op het moment dat zij aan de bladeren trok, gleed ineens een groter rotsblok onder haar voorpoot vandaan en daar rolde zij holderdebolder van de helling af naar beneden. Als een koe bij het slachthuis gewogen wordt, voordat er gehakt van gemaakt wordt, geeft de meter op de weegschaal vaak meer dan duizend kilo aan. Met dat volle gewicht stortte onze koe in zee. Dat gaf me toch een klap! Een enorme golf sloeg even later stuk op de rotsen, de kleinere golven waren er beduusd van. "Gewonnen!" dacht de koe, maar zij begon al heel snel te zinken, en kreeg grote slokken zeewater naar binnen. De koe begon te trappelen met haar poten, zij probeerde uit alle macht te zwemmen, maar de golven in de branding hadden veel te veel kracht. Zij werd opgetild door een hoge golf en sloeg met een harde klap met haar kop tegen een van de zwarte rotsblokken die boven het water uit staken. Als

verdoofd liet zij zich nu meedrijven. Het zeewater nam binnen de kortste bezit van haar grote koeienlichaam, en langzaam, heel langzaam, dobberde zij even later de zee op.

Een paar dagen later. In de nabijgelegen diepe baai is een klein stenenstrandje waar je de zee in kunt komen als je wilt zwemmen. Voor de rest is de kust bezaaid met grote rotspartijen. Het ziet eruit of er allemaal reusachtige dieren in het water ronddobberen, zo groot zijn die rotsblokken. Het lijkt wel alsof daar allerlei nijlpaarden en olifanten verkoeling zoeken in het water. Twee herdersjongens, broertjes, hebben overdag de geiten gehoed en bij zonsondergang klauteren zij altijd de berg af naar beneden om het stof van die dag af te spoelen in zee. Bij het kleine stenenstrandje gaan zij te water en splashen elkaar nat, joelend en schreeuwend. Als spelletje wijzen zij elkaar altijd naar een van de rotsen. “Kijk, een nijlpaard!” of: “een olifant!”

Ineens wijst de kleinste jongen naar een groot rotsblok, vlakbij. “Een zeekoe!” roept hij. Zijn oudere broertje kijkt hoofdschuddend in de aangewezen richting en geeft een harde schreeuw. “Dat is een koe, een echte koe, man!” En ja hoor, de koe, die helemaal richting de baai is afgedreven, ligt op zijn zij op een paar meter van de jongens vandaan flink te bonken tegen de

rotsformaties. Af en toe draait hij om zijn as, zijn kop hangt slap, en zijn ogen kijken omhoog. Zijn poten gaan alle kanten op, al naargelang de golfslag. Ook zijn kop dobbert af en toe flink heen en weer. Daardoor lijkt het al met al net alsof hij nog leeft. “Hij leeft nog!” roept de kleinste. “Hartstikke dood. Van het hoge rif naar beneden gelazerd” constateert echter het oudste broertje, terwijl hij naar de kop van de baai wijst. “Kom mee uit het water, dode dieren zijn gevaarlijk, zeker met die hitte.” Hij neemt zijn jongere broertje bij de arm en trekt hem snel uit het water. Dode dieren kunnen soms ziektes veroorzaken, daar had hij gelijk in. Even later rennen zij over de rotsen springend naar het dorp op de kop van de baai. Roepend en schreeuwend. Als zij bij de witte huisjes aankomen, hangen de netten te drogen. Hun vader is visser. Aan de netten te zien is hij dus al thuis. Met horten en stoten vertellen zij het verhaal van de dode koe aan hun vader en een paar dorpingen, die aan zijn komen lopen. Vader luistert rustig naar zijn zoons en knikt alleen maar. “Kom maar mee.”

Ze lopen opgewonden naar het haventje waar de vissersboot aan een kleine pier afgemeerd ligt. De vader gooit wat spullen aan boord, die hij te leen krijgt van een van de andere vissers en die hij straks denkt nodig te hebben, zoals een lang dik touw en een zware pikhaak, en even later steekt

de boot van wal. Er staat een flinke tegenwind, en de oeroude boot met de onverslijtbare dieselmotor zwoegt zich puffend en pruttelend een weg door de golven, en zet koers richting: de koe. Het jongste broertje ligt plat op zijn buik op de uitkijk op de voorplecht. Af en toe slaat er een golf schuimend water over hem heen. Na een tijdje springt hij ineens overeind. “Daar, daar!” gilt hij en wijst naar een paar rotsblokken aan stuurboordzijde. Op een schip heet de rechterkant nu eenmaal zo: stuurboord. Links heet het bakboord. De vader die eerst nog niets ziet, stuurt de boot lichtjes naar stuurboord. Als zij dichterbij komen knikt hij naar zijn oudste zoon, die naast hem staat. “Hij heeft gelijk, dat is d’r.” Daar, recht voor hen uit, dobbert de koe. “Enteren!” roept de vader en geeft het roer over aan zijn oudste jongen, en loopt snel naar voren met het zware touw en met de pikhaak. Hij slaat de pikhaak met een welgemikte slag in de nek van de koe en trekt hem zo naar zich toe. Hij slaat het touw om de nek van het beest, maakt het touw goed vast en trekt er een paar maal stevig aan. Dan maakt hij het andere eind van het touw aan de boot vast. Hij knijpt heel even in de wang van zijn verschrikte jongste zoon die een beetje pips om de neus ziet en die nu zachtjes tegen zijn vader fluistert: “Het is mijn eerste dooie..” De vader knikt begrijpend. Hij maakt een gebaar naar zijn oudste zoon, die “langzaam!” het roer helemaal omduwt.

Huiswaarts! En zo wordt de koe het hele eind terug naar huis voortgetrokken door de boot die nauwelijks meer vooruitkomt, zo zwaar is de koe. De kop met de grote koeienogen steekt net boven het water uit. Het ziet eruit alsof de koe op reis gaat. Gelukkig hebben ze de wind nu mee. Deze vreemde optocht trekt volop bekijks van de handvol dorpelingen die op de kade staan te wachten en te wijzen. “Had je honger?” schreeuwt er eentje naar de vader die stuurs glimlacht. De boot tuft langzaam naar de kant met de buit. “Het is weer es wat anders dan vis.” roept zijn vrouw. “Vanavond pekelvlees!” gilt een ander. “Zeekoe!” roept het jongste zoontje dapper terug.

CADEAU VAN DE BUURMAN: 't REUZENKONIJN

Even buiten het Italiaanse dorpje Annunziata di Orto Novo lag een heel oud huis. Het was het eigendom van een buitenlandse familie. Het waren Nederlanders uit Amsterdam die het huis heel mooi opgeknapt hadden en het voornamelijk in de vakanties bewoonden. De vader en moeder hadden een goede verstandhouding met iedereen in het dorp opgebouwd, en ook hun kinderen, vier in totaal, konden het goed vinden met de burens van wie zij vaak lekkere snoepjes of een chocolaatje, of anders een vers geplukte tak met rode kersen kregen. Italianen zijn namelijk dol op kleine kinderen, die zij als lieve engeltjes beschouwen. Of dat ook zo was? Tja...laat ik hier maar even wijselijk verder mijn mond over houden?

De ouders zorgden op hun beurt ook wel eens voor kleine cadeautjes voor hun burens, zomaar, voor de aardigheid. Wel was het zo dat als je iemand iets cadeau gaf, er altijd na verloop van tijd een net iets groter presentje tegenover stond. Als je een klein doosje chocolaatjes cadeau gaf, kreeg je de week erop een hele grote doos bonbons. Best wel ingewikkeld natuurlijk. Daar was verder niets aan te doen. Zo ging dat nu eenmaal al eeuwenlang daar zo. Aan de overkant van het oude huis lag een wijngaard met een piepklein wijnhuisje, en daar was Nitto de eigenaar van.

Hij trok zich er niets van aan dat die Amsterdam-
mertjes hooguit een paar woordjes Italiaans
spraken en hij sprak in een moordend tempo
Italiaans tegen hen. Zij knikten maar eens en
lachten naar hem, kauwend op hun snoepgoed en
begrepen er geen sikkepit van! Ach, wat gaf het
ook? Nitto was een heel klein vrolijk mannetje, die
vaak 's ochtends heel vroeg al bezig was in zijn
wijngaard. Als hij een uurtje gewerkt had, ging hij
erbij zitten en haalde dan een homp brood te
voorschijn, nam ook een flinke hap van een stuk
eigen gemaakte ham, en zette tenslotte de wijnfles
aan zijn mond, om die voor minstens de helft leeg
te drinken. Ziezo, nu kon hij er weer even
tegenaan. De Amsterdammers keken hun ogen uit,
hoe was het mogelijk dat iemand om 5 uur 's
ochtends al aan de drank ging, zonder noemens-
waardige verandering in zijn gedrag? Als verras-
sing hadden de ouders eens een enorme sigaar in
een mooi glimmende koker uit Nederland
meegenomen, - echt heel grote sigaren zijn
namelijk in Italië heel moeilijk te krijgen. Nitto's
oogjes begonnen net zo mooi te glimmen als de
koker, en even later ging hij er op zijn gemak bij
zitten, schroefde het dopje van de koker, haalde
de enorme sigaar eruit, en stak hem aan.
Er gebeurde niets. Hoe hij ook trok en trok en zijn
wangen naar binnen zoog, er kwam geen rook uit
de sigaar. Hij bekeek het uiteinde eens goed, beet
er toen een flink stuk vanaf, en spuugde dat uit,

naast zich op de grond. Normaal doe je dat heel voorzichtig met een speciaal klein snijapparaatje, maar goed, dat had Nitto natuurlijk niet in bezit. Hij stak het hele geval nu in zijn mond, die onmiddellijk een grote O vormde en stak hem even later aan met zijn benzineaansteker. Ook dat mag eigenlijk niet als je een echte sigarenroker bent, want dan gaat de voortreffelijke smaak van de sigaar natuurlijk verloren en zit je in plaats van hele dure heerlijke tabaksdampen, smerige benzinedampen te inhaleren. Nitto wist echter niet beter en hield de sigaar tussen zijn beide ruwe werkmanshanden geklemd. Het was natuurlijk geen gezicht, zo'n klein mannetje met die enorme sigaar! Bij de tweede trek inhaleerde hij heel diep, en moest toen verschrikkelijk hoesten. Bij het derde trekje hield hij de rook ook niet heel lang binnen, want hij begon al snel weer te kuchen, ja, hij bleef er zowat in, zo zat hij te rochelen en te hoesten, zijn longen uit zijn lijf! Hij keek stiekem om zich heen, en propte toen de sigaar - die zeker 20 euro had gekost - met een vies gezicht naast hem zo diep mogelijk de grond in. De Amsterdammers die alles gezien hadden vanachter een zijmuurtje, konden hun lachen bijna niet inhouden. Wat was die Nitto toch een grappig menneke! Hij sprong al weer als een aapje in de rondte, links en rechts wijnranken kappend met zijn vlijmscherpe sikkel. Nog urenlang hoorden ze hem hoesten. Een echte levensgenieter! Aan de andere kant van

het oude huis lag ook een wijngaard, en daar was Horatio heer en meester. Hij was ook een bovenste beste buurman, maar een heel ander type dan het opgewonden standje Nitto. Horatio was zwijgzaam, op het norse af. Soms zei hij de Amsterdammers niet eens gedag, als hij langsliep op weg naar zijn schuurtje. Het was helemaal geen onwil, maar het zat niet in zijn karakter om heel aardig te zijn. Later bleek hij dat trouwens toch wel degelijk te zijn hoor, luister maar hoe het verder gaat.. Dat schuurtje van Horatio zat helemaal tot de nok toe vol met konijnen. Af en toe mochten de Hollandse jongelui even een kijkje bij hem komen nemen, en dat was reuze spannend. Het schuurtje was aardedonker, en op de grond lag stro. Je zag geen hand voor ogen. Eerst moesten je ogen natuurlijk wennen aan het donker. Maar dan begon je steeds meer te zien. Overal waar je keek zag je konijnen rondhuppelen. Hele grote, maar ook hele kleine. Ze hadden allerlei kleuren, en sommige waren gevlekt. Zij lieten zich maar moeilijk grijpen, die lastpakken! En al helemaal een heel groot donker reuzenkonijn. Maar op den duur raakten zelfs ook dat beestje gewend aan de kinderen, die met voedsel de dieren al gauw op hun schoot wisten te lokken. De jongens zorgden ervoor dat iedere dag het overtollige brood, of ander geschikt voedsel van hun familie, zoals groenteafval, bij die grote familie van konijnen terechtkwam. Als Horatio er niet was hingen zij het boeltje in een

plastic zakje aan het hek. Dat ging wekenlang zo door, de kinderen genoten van deze kinderboerderij op steenworp afstand..

Op een dag, iedereen was nog in diepe slaap, kwam Horatio het erf van de Amsterdammers op, en bonsde beneden een paar keer flink op de poortdeur, daar waar de ouders sliepen. De kinderen sliepen gelukkig boven. De vader maakte nog slaperig en geeuwend de piepende en knarsende deur open, en daar stond Horatio in zijn volle glorie, tegen zijn gewoonte in breed glimlachend, met in zijn linkerhand een flinke knuppel, en in zijn rechterhand, hangend aan zijn lange oren: het grote donker gekleurde reuzenkonijn. Het konijn staarde met angstige ogen naar de vader, op wie hij schijnbaar alle hoop had gevestigd. Horatio legde uit wat de bedoeling was: als tegenprestatie voor alle veelomvattende voedselbijdragen van zijn buurtjes voor de talloze spring-in-het-veldjes in zijn schuurtje, bood hij de familie dit superkonijn aan. “Cadeau?” “Ja, cadeautje!” Om op te peuzelen, wel te verstaan. De vader overlegde even snel met de moeder die nog liggend in bed van daaruit probeerde te redden wat er te redden viel, roepend dat dit toch echt niet de bedoeling was. Maar het was al te laat. Horatio was al begonnen het hevig trillende konijn op te hangen met kleine stukjes ijzerdraad aan zijn vier poten, en daar hing het even later in

zijn volle lengte, stevig vastgeknoopt aan de dikke ijzerdraden van de wijngaard, tussen de wijnranken te spartelen. De vader en moeder – inmiddels ook van de partij - stonden als aan de grond genageld toe te kijken hoe Horatio hem een forse klap met de knuppel op zijn kop gaf. Daar hing het arme dier, roerloos, zijn kopje liet hij nu helemaal naar beneden hangen, en met zijn vlijmscherpe mes sneed hun buurman zijn vacht van boven naar beneden open. Daarna begon hij het dier te villen. Als een jasje stroopte hij de huid van het lillende vlees naar beneden. Af en toe gaf het dode dier nog een stuiptrekking. Na een minuut of tien was Horatio klaar met zijn karwei en stopte hij de overtollige rommel in een plastic zakje, maakte het mes schoon, gaf de verbijsterde ouders een bebloede handdruk en verdween fluitend naar zijn schuurtje. De ouders wisten niet wat te doen. Dit was wel een heel speciaal ontbijt zeg! Kokhalzen, dat deden zij. Wreed uit hun slaap gerukt staarden zij naar het rauwe paarsrode vlees van het konijn. Het moest eerst besterven: Horatio had gezegd dat ze het minstens een dag zo moesten laten hangen. Anders zou het vlees te taai zijn om op te eten. “En de kinderen dan?” fluisterde de moeder opgewonden. “Je hebt gelijk, ik haal het weg, voordat ze wakker worden.” Met een lege en ernstig rommelende maag keek de vader eerst of Horatio uit de buurt was, en haalde toen zo snel mogelijk de ijzerdraadjes waarmee

het kadaver van het konijn aan de wijngaard vastgemaakt was, voorzichtig weer los. De moeder had inmiddels een mes en een snijplank uit de keuken gehaald. En ja hoor, eerst sneed de vader de kop van het konijn, - hoorde hij daar niet iets kraken? - en daarna één voor één de poten en zo verder totdat hij het gehele beest netjes in partjes had gesneden. Moeder stopte de brokstukken snel in een plastic zak, want zij hoorde boven al kinderstemmen roepen. "Wie was dat daarnet, mammie?" "O, dat was Horatio, we hebben een cadeau van hem gekregen. Omdat jullie steeds zoveel eten naar zijn konijnen gebracht hebben." riep zij zo gewoon mogelijk. "Een cadeautje?" tal van voetstapjes trippel-trappelden over de houten trap naar beneden. "Wat dan? Waar is het cadeautje?" "Eh..het is een konijn. Om op te eten." zei de moeder, die niet wou jokken, en zeker niet tegen haar kinderen. "Ga maar kijken, hij ligt in de ijskast." grimlachte de vader. De jongetjes verdrongen zich nu om de ijskast. "Waar dan? Pappa, waar dan?" "In het diepvriesvak natuurlijk, stelletje sukkels." Even later klonk er gejuich. "We hebben hem gevonden. Een konijn! Een konijn! Wanneer eten we hem op?" De volgende dag, namiddag. De vader heeft in zijn zelfgebouwde barbecue een vuurtje gestookt en nu probeert Nitto met een fles water de vlammetjes te doven zodat alleen de kooltjes nog blijven gloeien. Het vlees van het konijn ligt op een groot bord, nu in nog

kleinere stukken, sommige gespietst. Een paar plastic flessen met diverse sauzen staan klaar. En de wijn is reeds ontkurkt. Een voor een gaan de stukken en spiesen nu op het rooster, en na een poosje beginnen de stukken vlees mooi bruin, zo niet zwart te branden. Het barbecuen is een wetenschap die men tegen de tijd dat alles opgegeten is pas beheerst, want het kooltjesvuur is dan pas op zijn best. Maar goed. De vader en moeder staren stilletjes voor zich uit in het vuur, totdat vader het sein geeft: de jongens mogen als eerste proeven. De vader zegt tegen de jongens dat zij op moeten passen, want het vlees zal wel heet zijn. Een voor een spugen zij het vlees uit. Nitto kijkt bevreemd van de een naar de ander, neemt dan de proef op de som, pakt een pootje en begint te kluiven. Al snel begint hij te hoesten en te kuchen en als de ouders even niet opletten gooit hij zijn stuk vlees over de heg. Hij neemt een enorme slok uit de wijnfles. “Bah, wat een suf cadeau zeg. Het lijkt wel taai-taai..” kirren de jongens die zich tenslotte uitsluitend het brood, maar vooral ook de sauzen goed laten smaken...

DE JAGERMAN DIE DE SLAAP NIET KON VATTEN

In een afgelegen bergstreek in Portugal stond ergens diep in het binnenland, helemaal alleen in de wildernis, een oude ruïne. Het was ooit een groot huis geweest, maar het dak was half ingestort, en alleen de muren stonden nog overeind. In de loop der jaren waren de ramen en deuren gesloopt door dorpelingen uit de omgeving die er 's winters hun kachels mee vulden. In de zuidelijke landen hebben ze vaak geen centrale verwarming, maar wel houtkachels. Daar gooi je dan bijvoorbeeld olijfbomenhout in, dat brandt erg goed en langdurig. Maar zo'n oud raam van walnotenhouw of beter nog een antieke eikenhouten voordeur, fikte natuurlijk ook lekker weg. Langzaam maar zeker was het oude huis in de loop der jaren aldus helemaal gestript door houtdieven en toch kwam er nog regelmatig iemand in het huis logeren: Lepro. Lepro bezat zelf een mooi huis in een van de dorpjes aan de kust. Dat was werkelijk een prachthuis: de woonkeuken was fraai betegeld, - zelfs tot en met het plafond, er was ook een speciale voorkamer, met een gloednieuw bruin leren bankstel dat nog helemaal in het plastic verpakt zat, speciaal voor de gasten. Niets op aan te merken dus. Lepro had altijd in de marmergroeve bij Alandroal gewerkt, heel diep beneden kon je daar de arbeiders met staaldraad en water in de weer zien om enorme blokken marmer uit de

rotsen te zagen. Met dat water wordt het ijzer van de staaldraad gekoeld, anders zou die veel te heet worden tijdens het zagen. Zijn oudste zoon was jaren geleden helaas omgekomen bij dit gevaarlijke werk, want die had per ongeluk op een kwade dag een stroomschok gekregen en was geëlectrocuteerd. Nee, erg veilig was dat werk niet.

Gelukkig was Lepro nu met pensioen, hij hoefde 's ochtends niet meer af te dalen in de groeve met die vreselijke dienstlift: een open bakkie, een rammelend ijzeren geval, dat vreselijk wiebelde, omdat er veel teveel werkmannen tegelijk in gestouwd werden, die 's ochtends allemaal naar beneden naar de werkvloer moesten worden gebracht. Hij moest zijn boterhammentrommeltje en mandfles met portwijn soms boven zijn hoofd houden, zo vol zat dat gammele ding destijds. Nee, Lepro genoot tegenwoordig van zijn vrijheid. Ook al hoefde hij niet meer te werken, toch kon je hem soms al heel vroeg in de ochtend van huis zien vertrekken met nog steeds diezelfde attributen, zijn boterhammetjes en fles wijn, en met nog een ander voorwerp bij zich: zijn dubbelloops, goed gepoetste jachtgeweer. Dat was namelijk Lepro's grote hobby: jagen. Dagenlang ging hij op pad, de bergen in, om op bijvoorbeeld hazen of wilde zwijnen te jagen. Je mocht in die regio eigenlijk alleen maar periodiek jagen, dat wil zeggen, in een door de overheid bepaalde van

tevoreen vastgelegde periode, en dan moest je ook nog een vergunning hebben. Op vrijwel elke boom in de bossen hing een bordje “Verboden te Jagen”. Maar overal kon je – vooral in de weekends - de harde knallen horen van doorgewinterde jagers, zoals Lepro, die thuis een gewerenkast had die helemaal vol zat met het modernste wapentuig. In de gang, in de kamers, ja zelfs op de toiletten hingen zijn jachttrofeeën. Ook werd er ieder najaar door Lepro op heel kleine vogeltjes geschoten, vogeltjes die op weg waren naar Afrika om daar te overwinteren. Hij trok zich er niets van aan dat het buiten het jachtseizoen allemaal niet mocht. Er was eigenlijk maar één regel waar Lepro zich wel aan hield: schiet op alles wat beweegt. Omdat hij soms dagenlang van huis was moest hij natuurlijk ergens overnachten. Lepro sliep dan ook al sinds jaar en dag in het oude huis, op de zolder stond nog een oud ijzeren ledikant met een heel vieze oude matras. Boven dat gedeelte zat gelukkig nog net een stuk dak dat niet lekte. Daar sliep hij als een roos! Het was de perfecte rustplek voor Lepro, omdat de ruïne precies middenin in zijn jachtgebied lag. Hij kon van daaruit alle kanten op.

Er was nog iets dat nog veel belangrijker was: in vroeger tijden bouwde men een huis altijd in de buurt van een natuurlijke bron. Er was destijds nog geen waterleidingnet met kraanwater. Iedereen had zijn eigen natuurlijke bron, ook wel een “wel”

geheten, met vaak heerlijk helder koel bergwater, dat zomaar met een klein pissestraaltje uit de berggrot kwam. Daar kwamen dan wel weer vaak dieren op af, om hun dorst te lessen. Wat ook nog absoluut een pluspunt was: de aanwezigheid van een grote grot die zich halverwege de totaal verwilderde tuin bevond. Een prima schuilplaats. Zo'n grot is binnenin heerlijk koel, en daar kon Lepro natuurlijk uitstekend zijn jachtbuit bewaren totdat hij weer huiswaarts ging. Al met al was het een perfecte plek voor iemand als Lepro, er was alleen momenteel één probleem: hij sliep de laatste tijd zo slecht daar op dat afgeragde bedje in dat oude huis! 's Nachts hoorde hij allerlei rare geluiden, zelfs vlakbij de plek waar zijn bed stond. De volgende ochtend ging hij als eerste kijken in de grot. En ja hoor, sommige stukken wild en gevogelte die hij daar gisteravond na de jacht nog zorgvuldig geparkeerd had, waren weer opnieuw aangevreten. Gisterennacht was het ook al raak geweest. Er waren dus overduidelijk kapers op de kust. Marters misschien? Een vos? Hij wist het niet. Wie of wat het ook was, die ging het bezuren. Lepro besloot om de grot 's nachts een tijdlang te bewaken. Hij had zich op een avond helemaal achterin geïnstalleerd. Hij lag languit, zijn geweer in de aanslag, op een iets hoger gelegen plateau, waarvandaan hij zijn jachtbuit goed in de gaten kon houden. Gelukkig scheen de maan buiten: er was net genoeg licht om nog iets te kunnen zien.

Hoe hij ook tuurde, hij zag geen enkel dier verschijnen. Wel hoorde hij buiten voortdurend geritsel in de struiken, het was soms zelfs echt een kabaal van jewelste. Hij moest gewoon geduld hebben. Dat was het eerste wat een goede jager moest zien aan te leren: geduld. Na een paar uur tevergeefs wachten, begon Lepro wel erg moe te worden, totdat hij ineens meende iets te zien in de hoek waar de jachtbuit lag. Hij richtte zich op, mikte en schoot. Een oorverdovende knal weerklonk in de grot, die zo groot was als een flinke slaapkamer. Vrijwel meteen na de knal gaf Lepro een luide schreeuw en vloekte hij hardop. De kogel was afgeketst en had hem blijkbaar geraakt!? Hij stroopte zijn hemd een flink stuk omhoog. Zijn borstkas en rug zaten vol met littekens die hij had opgelopen bij het stoken van de medronho, een soort jenever. Zijn stookketel was op een kwade dag helemaal uit elkaar geknald, met alle gevolgen van dien. Dit gebeurde wel vaker bij het illegaal stoken van sterke drank, daarom was ook dat verboden. En ook daar had Lepro zich, - zelfs nadat hij zichzelf zo hevig verbrand had – nooit iets van aangetrokken. Hij bloedde aan de zijkant van zijn borstkas, pal onder de arm waarmee hij zojuist geschoten had, hoe was het mogelijk! Gelukkig had de kogel hem alleen geschampt. Hij pakte zijn zaklantaarn en scheen in de hoek waar zich zijn vleesvoorraad bevond. Er was niets bijzonders te zien.

Hij stond zacht kreunend op en begaf zich naar de uitgang van de grot. Hij moest nu eerst maar eens zien dat hij wat slaap te pakken kon krijgen.. Lepro had de schampwond uitgewassen bij de bron en zich te ruste begeven. Hij lag op zijn rug na te denken, en besloot om morgen een paar vallen te zetten. Marters waren slim, maar hij was slimmer! Hij draaide zich op zijn zij, toen hij opnieuw het geritsel weer hoorde. En het was nu zo vlakbij! Hij pakte opnieuw zijn geweer, spityste zijn oren, maar hoorde niets meer. Hij liet zich weer terugzakken in de oude matras en draaide zich op zijn ander zijde. Na een tijdje sluimerde hij al zo'n beetje in een soort halfslaap, toen hij opnieuw allerlei geknaag en geknabbel meende te horen. Alsof het naast zijn oor gebeurde, zo dichtbij klonk het! En zo lag Lepro die nacht maar te woelen en te draaien in zijn bed, zonder dat hij nog een oog dicht deed. De volgende ochtend wist hij niet hoe snel hij zich naar de grot moest begeven, hij struikelde over zijn eigen benen, zo'n haast had hij. En ja hoor, achterin de grot was het één groot slagveld. Hele brokstukken vlees lagen her en der verspreid, en de dieven hadden heel wat kostbare jachtbuit opgepeuzeld, dan wel mee gerausd. Dat zou hij hen dubbel en dwars betaald zetten. Wat zullen we nu krijgen! Hij pakte uit zijn jagerstas een fors aantal klemmen, zette deze met een flink stuk vlees als aas op scherp in de grot en buiten in de tuin legde hij hier en daar met zijn zelfgemaakte

stropen van koperdraad, ook nog extra vangvoorzieningen aan. Hij moest en zou hen te pakken krijgen, die bandieten! Zondagmiddag zou de hele familie komen eten, en hij wilde een feestmaal aanrichten. Nadat hij later op de dag vlak voor zonsondergang opnieuw op jacht was gegaan en beladen met een flinke buit naar de grot was teruggekeerd, begaf hij zich vroeg naar zijn tijdelijke slaapkamertje boven op zolder. Alles stond op scherp, hij behoefde nu verder uitsluitend nog af te wachten en geduld te oefenen. Er was geen ontkomen meer aan voor die rotbeesten. Hij kon bijna niet wachten totdat het weer ochtend was. Hij zette de fles portwijn aan zijn mond en slobberde de fles die nog half vol was in een keer leeg. Binnen vijf minuten viel hij in een diepe slaap, languit liggend op zijn rug.

Na amper een kwartier schrok Lepro klaarwakker, iets of iemand had hem aangeraakt. Hij bleef doodstil liggen en wachtte af. En weer voelde hij enige duwende beweging, ergens diep onder zich, in de matras, vlak onder zijn rug. De bewegingen werden steeds heftiger en er klonk een hoog gepiep. Ineens klonk er nu toch echt een kabaal van jewelste. Het werd hem ineens duidelijk, er zat iets, een levend wezen, in zijn matras. Hij vloog overeind, pakte zijn geweer en schoot zonder pardon op de matras. Het werd meteen stil. Hij pakte de matras aan een hoek vast en gooide hem

in één keer om. En toen gebeurde het. Aan alle kanten spoten er jonge ratten uit. Moederrat met een omvang van een kleine poes was nog het snelst verdwenen. Lepro zette het op een brullen en schoot in het wilde weg op de jonge beestenboel die krijsend en piepend maakte dat zij wegkwam. Hij telde er zeker acht, hij had al die tijd op een rattennest gelegen!

Toen hij de matras nog eens goed bekeek, zag hij de talrijke etensresten, een feestmaal was het zeker, maar ja, voor wie..?

NIET ALLE EENDJES ZWEMMEN IN HET WATER

Er woonde eens een jongetje in Holland en die heette Hansje. Dit jongetje was enig kind en woonde in een mooi statig huis, dat aan het water lag. Hansje was altijd buiten aan het spelen, zijn dagen waren eenvoudig te kort, en als zijn moeder hem bij zonsondergang binnen riep, duurde het altijd toch nog een tijdje voordat hij eindelijk thuiskwam, zo druk had hij het met van alles en nog wat. Vandaag had hij ook al weer zo'n volle dag achter de rug.

's Ochtends had hij met de sikkel een slingerpaadje door het veldje met de manshoge brandnetels gekapt. Zijn idee was het volgende. Nadat hij het pad gekapt had, zou hij op zijn step zo hard mogelijk over het door hem gekapte slingerpaadje gaan racen, de kunst was dan om geen enkele brandnetel te raken. Binnen de kortste keren had hij zich natuurlijk vreselijk bezeerd. In een bocht was hij languit onderuitgegaan en zijn blote benen zagen nu vuurrood. Zijn moeder had hem ingewreven met azijn, tegen de blaren, maar dan nog deed het goed zeer. Hij gaf geen krimp. Zijn moeder had hem uitgelegd dat als je een brandnetel pakt, of als je erin valt, je goed je adem moest inhouden, dan steekt hij je niet. Hij had dit vervolgens uitgeprobeerd: hij had heel diep ingeademd en toen een hele hoge

venijnige brandnetel met zijn blote handen vastgepakt. Het werkte! Hij bleef verder de hele ochtend bezig om zijn zelfaangelegde traject zo snel mogelijk af te leggen zonder noemenswaardige ongelukjes.

's Middags had hij eerst nog wat hoog in de boom zitten klussen met een kromme hamer en een paar roestige spijkers om het vloertje van zijn boomhut te repareren. Iedere keer dat hij een kromme spijker eens flink op zijn kop wilde geven, viel deze naar beneden en moest hij via de touwladder op zoek naar zo'n oud kreng, want als je hem liet liggen kon je er later per ongeluk in trappen en dan kreeg je een bloedvergiftiging. Zijn moeder zag hem zeker een stuk of tien keer de touwladder op en neer gaan, maar hij hield vol en uiteindelijk had hij het toch voor elkaar gekregen, terwijl hij maar één keer echt mis, en wel op zijn duim had geslagen. Hij kreeg van zijn moeder nog een oud stukje tapijt en zo had zijn woning ineens een enorme lift gekregen. Zij gooide even later ook nog een kussentje omhoog. Hij was zo moe dat hij op een gegeven moment in slaap gedommeld was in zijn geheel en al vernieuwde woonkamer. Hij lag lekker te dromen over Anita, het blonde buurmeisje van zijn eigen leeftijd, die zijn moeder een engeltje noemde. "En ik ben zeker het bengeltje?" had hij haar pardoes gevraagd. Hij kreeg een aai over zijn bol, terwijl zijn moeder dit beaamde. "Hans,

Hansje! Wakker worden. Het is tijd!” Nu stond zijn moeder beneden zijn naam te roepen en had zij hem gewekt, omdat het tijd was voor zijn dagelijkse klusjes bij de buurvrouw, mevrouw Unger. Je moet weten dat deze mevrouw iets verderop woonde in een nog veel groter enigszins vervallen huis, dat stampvol zat met antieke meubels, wandtapijten, reusachtige eeuwenoude kasten, hertengeweien, tijgervellen, te veel om op te noemen. Toen hij om iets voor 16.00 uur zich zoals gewoonlijk meldde, en flink aan de gietijzeren trekbel trok, ging de voordeur even later open en vrijwel tegelijkertijd begonnen in huis overal oude klokken, uurwerken en pendules het hele uur te slaan. Waar je keek in de hal zag je speren, geweren, en op het eind een oud roestig kanon, en boven de schoorsteen in de woonkamer hing een pijl en boog die volgens mevrouw Unger van een Papoea was geweest, dat is een volk van koppensnellers uit Nieuw-Guinea dat vroeger tot Het Koninkrijk der Nederlanden behoorde, aldus mevrouw Unger. Zij heette hem ook deze middag welkom met een kopje thee en zij nam even de tijd om te informeren naar Hansje en zijn familie. “En wanneer begon eigenlijk weer de school? Had hij zin in een koekje? Twee koekjes? Was het buurmeisje wel een beetje aardig voor hem? Het is zo’n bengeltje, zij is beslist niet op haar mondje gevallen.” Hans bleef maar jaknikken. Daarna nam zij kort de werkzaamheden met hem door.

Mevrouw Unger hield van watervogels. Zij had achter het huis een enorme ren laten bouwen met een helling die schuin afliep naar het water. Het was er dichtbevolkt met allerlei siereenden, bergeendjes uit Japan, ganzen, zwanen en meerkoeten en zo meer, en die helling lag elke dag vol met schijt van al die vogels natuurlijk. Het was de ietwat ondankbare taak van Hansje om de boel met een harde bezem en een emmer water dagelijks op te frissen. Hij moest daarna de vogels voeren en vervolgens controleerde hij de hokken en nestkasten van riet, die vlakbij de waterkant op palen stonden, op eieren. Als er een vogel ging broeden werd deze met een stuk gaas omringd en afgeschermd tegen al te opdringerige soortgenoten. Hansje stapte vrolijk fluitend in de rondte, joeg als een volleerde oppasser soms een vogel opzij met zijn bezem, en na een tijdje had hij al zijn karweitjes erop zitten. Het was tijd voor een tweede kopje thee. Hij trapte zijn zwaar besmeurde laarzen uit bij de achterdeur, klopte en daar klonk alweer de stem van de oude mevrouw Unger die maar wat blij was met zo'n aardige buurjongen, die ook nog eens echt belangstelling toonde voor al haar verhalen. Zij was de vrouw van een legerkapitein. De kapitein was jaren geleden reeds bezweken, niet op het slagveld, maar gewoon in bed, aan een hartaanval. "Hij rookte en dronk teveel." fluisterde mevrouw Unger met vochtige ogen. "Het was een hele lieve man,

eigenlijk was het leger niets voor hem.” “Heeft hij wel eens gevochten tegen een echte vijand?” vroeg Hansje een beetje wijsneuzig. Er viel een lange stilte. “Jazeker. Hij heeft het zelfs een keer - op patrouille in de binnenlanden van Nieuw Guinea - maar ternauwernood overleefd..” Hansje wachtte af. Hij wist dat zij het verhaal maar al te graag weer aan hem wilde vertellen. Zij snoot eerst uitvoerig haar neus, met een soort trompetgeluid. Hansje kon nog net zijn lachen inhouden. Hij kon zich niet voorstellen dat hij later ook zo'n herrie zou maken, maar ach, zij was verder best aardig. “Het gevecht vond plaats midden in het oerwoud. De groep mannen was veel te ver afgedwaald van het kampement en het begon al donker te worden. Overall hoorde je de meest vreemde geluiden van nachtdieren, die nu wakker werden en op pad gingen. Het groepje mannen zat min of meer vast in een soort moeras, de dagmars was erg zwaar geweest, hun armen en benen zaten onder de bloedzuigers. De kapitein keek juist op zijn kompas, toen zij heel in de verte trommels hoorden. De inboorlingen waren elkaar aan het seinen, zoveel was wel duidelijk, want even later hoorden zij het geluid van een heel andere kant komen. Dit was een slecht teken, namelijk dat zij ontdekt waren. De mannen moesten nu extra op hun hoede zijn. Weliswaar waren zij goed bewapend, en hadden zij voldoende munitie bij zich voor hun geweren, maar de koppensnellers

waren nu eenmaal goede schutters en schoten soms pijlen met vlijmscherpe punten op indringers af, sommige zelfs giftig. Ook gooiden zij - wanneer de soldaten voldoende dichtbij genaderd waren - hun fraai versierde speren ineens vanuit een hinderlaag en deden dat, zoals de ervaring had geleerd, tamelijk trefzeker... Stap voor stap vervolgden de mannen hun barre tocht door het dichte gebladerte. Je kon het angstzweet ruiken.. Ineens hoorden zij een suizend geluid en daar zakte de kapitein plotseling naar opzij. Hij was getroffen. Er stak een flinke pijl omhoog vanuit zijn schouder. Onmiddellijk grepen de manschappen naar hun geweren, een van hen greep de pijl vast die uit de diepe wond stak en gaf er een flinke ruk aan. De pijl liet gelukkig los. De kapitein gaf een gesmoorde kreet. Nog geen seconde later werd de soldaat zelf getroffen, recht in het hart.

“Verspreiden.” brulde de kapitein terwijl hij met zijn linkerarm toepasselijke gebaren maakte. Maar het was al te laat. Overal uit het donker verschenen nu de koppen van de kannibalen tussen het gebladerte. De manschappen hadden de meest gruwelijke verhalen van hun medesoldaten gehoord over kannibalisme. Hoe je het ook wendde of keerde: zij waren wel degelijk omringd door een stelletje menseneters.” Mevrouw Unger hield ineens op. “Morgen verder, is dat goed?” Zij depte haar voorhoofd met de grote zakdoek.

“Hier is je geld, ik ben een beetje moe. Ik ga even liggen.”

Hansje stond even later alweer buiten, en juist toen hij zijn laarzen aandeed, zag hij ineens buiten de ren een stelletje doodgewone Hollandse woerden in het water, luid kwakend. Hansje rende naar de waterkant en begon half en half voor de grap steentjes naar hen te gooien. Hij wilde hen weggagen, want er zaten in twee van de nestkasten Japanse bergeenden te broeden. Toen gebeurde het vreselijke. Hij had een vrij forse steen gegooid, met het idee om die zo vlak mogelijk achter een van de woerden in het water te laten plonzen, om hen zo veel mogelijk af te schrikken. Hij had per ongeluk een van de beesten zelf geraakt. En nog wel pal op zijn kop. De eend ging kopje onder, maar kwam alweer snel bovendrijven, althans alleen zijn kop stak nog boven het water uit. Hij probeerde wanhopig zichzelf boven water te houden en weg te komen. De andere woerden sloegen wild met hun vleugels en kwaakten als een gek. Hansje rende naar het gereedschapsschuurtje om de lange grashark te pakken. Hij liep even later zover als hij kon het water in en schepte de vogel voorzichtig met de hark uit het water. Het was al te laat. De woerd lag helemaal op apegapen, en ademde nauwelijks meer. Hansje pakte hem op, hij wist niet wat te doen. “Een dier moet je soms uit zijn lijden durven

verlossen” had zijn vader hem geleerd, toen de goudvissen op een keer van de siliconenkit in de hoeken van het aquarium hadden gesnoept en helemaal opgezwollen in de bak rondreven, nog net niet dood. Zijn vader had hen een voor een eruit gehaald en met een flinke tik op de rand van het bassin hun kopjes stukgeslagen. “Je moet altijd op de kop mikken, dan voelen ze de minste pijn.” Hansje had inmiddels de schep uit het schuurtje gehaald. De woerd lag amechtig te hijgen, op sterven na dood. Hansje hief de schep hoog op, en liet hem toen met een harde klap op de nek van de eend neerkomen. De kop van de woerd lag nu naast de romp van het dier. Heel even wist hij nu hoe een koppensneller zich voelde..

DE HONSDOLLE HOND IN DE NACHT

In Spanje had je vroeger grote zogenaamde haciënda's. Dat zijn hele grote boerderijen, in een vierkant gebouwd, rondom een soort hof. Sommige zijn al eeuwenoud. Je betrad zo'n haciënda door de hoofdpoort en dan zag je recht tegenover je het hoofdgebouw, met bovenop een kleine klokkentoren. Verder bevatte dat hoofdgebouw beneden een woonhuis met een hele grote woonkeuken, een rookkamer voor de mannen, een paar ruime slaapkamers, en een badkamer met zo'n bad op leeuwenpootjes. De trappen die naar de bovenverdieping leiden, liepen buitenom omhoog. Je kwam dan op een soort overloop, en daar bevonden zich de kleinere slaapkamers. De andere gebouwen waren bijgebouwen, met recht tegenover het hoofdgebouw diverse woonruimtes voor het personeel, en met aan weerszijden van de hof verder nog een graanschuur, stallen, een dorsvloer, een werkplaats, en beneden koele opslagplaatsen voor de enorme vaten met olijfolie. Daar stonden ook de olijfpersen. In de stallen werden tal van dieren gehouden: kippen, ganzen, varkens, een paar koeien voor de melk, paarden en ossen die de ploegen moesten trekken. Op de enorme zolders trof je de hooiopslag, ideaal als speelplek voor kinderen natuurlijk. Onderin zaten dan nog de wijnkelders en werden andere zaken koel be-

waard, zoals de gerookte hammen en worsten. En alle glazen flessen met het ingemaakte groente en fruit. Op het terrein van de binnenhof stond in de hoek een apart gebouwtje: de broodoven. En midden op het plein bevond zich de handpomp, die altijd een beetje water lekte. Zo leefde een Spaanse herenboer vroeger met zijn familie, samen met de knechten en dienstmeiden, op zo'n reusachtige haciënda, het was eigenlijk net een klein dorpje.

Je moet je eens proberen voor te stellen dat je in zo'n prachthuis zou wonen, spannend natuurlijk! Dit geluk was een Hollands echtpaar met een hele schare kleine kinderen ten deel gevallen. Zij hadden zo'n ernstig vervallen haciënda, die nota bene nog stamde uit de 17e eeuw, ergens diep in het binnenland op de kop weten te tikken, voor niet al teveel geld. Het was een van oorsprong prachtige herenboerderij met heel wat hectares gortdroge grond, ommuurd, met hier een daar nog een stel stokoude olijfbomen.

Op een van de grotere bomen bij de ingang, een plataan, hing een plakkaat dat er nog vrij nieuw uitzag en dat in het Spaanse waarschuwde voor het gevaar van hondsdolheid. Dat is een heel gevaarlijke ziekte. Als je ooit door een hond gebeten wordt, die deze ziekte heeft, kun je krankzinnig worden en uiteindelijk sterf je een

wrede en afschuwelijke dood, zo had de vader aan zijn kinderen uitgelegd. Hij wilde hen een beetje extra bang maken, maar gevaarlijk was het, zonder meer. Hij zou nog weleens navraag doen op het Gemeentehuis. Eerst was de verbouwing aan de orde, er was genoeg werk aan de winkel. Het gebouw wilden zij graag in de oude glorie herstellen, maar daar moest wel het nodige aan gebeuren. De verbouwing of beter nog de restauratie, zou jaren in beslag gaan nemen. Anderzijds waren bijvoorbeeld de vloeren nog in heel goede staat, en sommige houten vloerdelen waren zeker 60 centimeter breed! En in de woonkeuken kwamen prachtige antieke plavuizen te voorschijn onder een oude vermolmde houten vloer..en wat te denken van de vondst van een geheel gaaf betegelde schoorsteenmantel boven de open haard met in het midden een heel oud tegeltableau met een familiewapen, dat alles goed verstopt achter een dun wandje van hardboard! Als je goed rondkeek zag je nog tal van oorspronkelijke elementen, allereerst natuurlijk de oude muren, maar ook de talloze ramen en deuren waren vaak handgemaakt en stamden vaak nog uit de 17e eeuw. Toen de vader in de woonkamer de vergane wanden, die nog bespannen waren met jute, lostrok, trof hij op de planken erachter een prachtige wandschildering aan van een oprijlaan met een koets en vierspan met paarden. De kinderen groeven in de kelders de ene na de ander

tinnen lepel of oude drinkbeker op. Het was echt een feest om dit allemaal te ontdekken.

De familie had het gebouw nog niet zo lang geleden betrokken. De ouders sliepen beneden en de kinderen hadden allemaal stuk voor stuk een eigen kamertje op de overloop op de bovenverdieping gekregen. Zij renden de hele dag buitenom de trappen op en af, of lieten zich zelfs van de leuning glijden. Zij ruilden soms onderling met elkaar van kamer, gewoon, voor de lol! Op de binnenplaats had men reeds de nodige bouwmaterialen bezorgd: allerlei stapels (hard-)hout: voor herstel van het gebinte enorme balken en sparren om het dak te repareren, tengels om de dakpannen te dragen, handgebakken bakstenen, antieke dakpannen. Er was nog geen stroomvoorziening. Er draaide de hele dag een cementmolentje met behulp van een aggregaat, dat is een benzinemotor waarmee je stroom op kunt wekken. De ouders, die de verbouwing en de Spaanse werklui moesten aansturen, hadden weinig tijd voor de kinderen, die zich overigens kostelijk vermaakten op de zolders waar hier en daar nog flinke stapels hooibalen lagen. Niets leukers dan van een zo hoog mogelijk opgestapelde toren van hooibalen naar beneden te springen in het losse hooi! Soms ging die hele toren mee om.. Er werd op de binnenplaats samen met alle werklui gegeten en gedronken aan een lange tafel.

Moegespeeld lagen de kinderen s'avonds in hun bedjes en droomden er nog van hoe zij als kleine vogels door de lucht vlogen.. De werklui waren eindelijk naar huis. Hun ouders zaten met kaarsen 's avonds aan een oud tafeltje nog wat te drinken en na te praten over de dag. Er heerste verder een diepe stilte. Zij maakten zo zoetjesaan aanstalten om ook eens extra vroeg naar bed te gaan, morgen was het immers weer een lange dag.

Ineens schrokken zij op van een luid gejang, als van een gewond dier. Het kwam vanaf de nabij gelegen heuvel, die dicht bebost was met allerlei struikgewas. Het was een heel akelig hoog gejang en gepiep, als van een dier in doodsnood. Een van de werklui had hen tijdens de middagmaaltijd uitgelegd hoe de hondsdolheid in de regio kon ontstaan en hoe deze nu door de Gemeente bestreden werd. De boeren uit de omtrek hielden soms honden voor de jacht. Die beesten zaten bijna altijd opgesloten in hokken of lagen aan een ketting. Soms werden ze zo vals, dat zij werden losgelaten in het bos. Die moesten zich dan maar verder zelf zien te redden. Na verloop van tijd hadden zich zo hele gangs van honden in het wild gevormd. Als er eentje bij was die hondsdol was, kon die op zijn beurt de ziekte verspreiden onder de rest van de honden, tijdens een vechtpartij bijvoorbeeld beten de beesten elkaar in de oren of in de staart. Zo ontstond dan een ware plaag van

met het dodelijke virus besmette honden. De Gemeente had daarom onlangs overal in de omgeving klemmen geplaatst in de bossen en in het struikgewas 34 om de beesten te vangen, waarna ze werden afgemaakt door de dierenarts.

Muisstil hadden de kinderen dit verhaal aangehoord. Het gejang klonk nu echt onrustbarend, het leek erop dat er een beest in een van de vallen terecht was gekomen. “Misschien een vos?” opperde de vader tegen zijn vrouw. Later nam het geluid af tot een zachter gejang en zij besloten om nu maar naar bed te gaan en morgen met de werklui verder te overleggen over het gebeuren. Toen iedereen in een diepe rust verzonken was kon je alleen nog door het open raam het geluid van de vader horen, die lag te snurken. Moe, maar voldaan had hij de nodige biertjes gedronken en nu lag hij, doodmoe gewerkt, heerlijk zijn roes uit te slapen. Toch hoorde je, als je heel goed luisterde, ook nog een ander geluid. Het was het druppelen van de pomp. Wacht eens even, nu kon je ook nog iets anders horen: een zacht gehijg, afgewisseld door een benauwd hoog gepiep. Dat gepiep ging over in een soort geslobber en toen begon weer het janken. Het ging af en toe over in een vals geblaf, een soort hevig balkend, hoog keffen. De vader zat rechtop in zijn bed. “Wat is dat voor kabaal?” dacht hij. Voorzichtig sloop hij uit bed en keek uit het

raam. Het was aardedonker, alleen de sterren gaven wat minimaal licht. Toen zag hij de schim van een beest, daar, bij de pomp. Het dier sleepte zich in een rondje om de pomp en leebberde daar wat water op met zijn tong. De vader meende heel even in een flits het naakte bot van een van zijn achterpoten te zien. Toen begreep hij het ineens. Het was het dier dat zij eerder die avond op de helling gehoord hadden, het had zich los geworsteld van de klem en was nu op zoek naar water en voedsel. Hij moest hem weggagen. Maar stel dat het beest met hondsdolheid besmet was? Ineens verstijfde de vader. De kinderen! Die lagen boven te slapen met de deuren allemaal open. Er hingen alleen muskietennetten en klamboes over hun bedden. Hij wekte zachtjes zijn vrouw, en legde haar zo goed mogelijk uit wat de situatie was. Hij was halverwege zijn verhaal toen ineens het gejangk weer klonk, maar nu vlakbij. Hij liep naar het raam. En daar zat de hond, vlak onder het raam, zo groot als een wolf, en hij begon diep te grommen tegen hem. 35 Het koude zweet brak hem uit, wat moest hij doen? Zijn vrouw kwam achter hem staan en keek rillend toe. "Ik moet hem weggagen, er zit niets anders op." "Hoe dan? Pas alsjeblieft op" fluisterde de moeder. De vader stommelde de gang in en maakte heel voorzichtig de voordeur open. Vlakbij de deur stond op enige meters ervandaan een hooivork. De hond was weer aan het proberen wat water bij de pomp op te

slurpen. De vader stak pijlsnel de veranda over en greep de hooivork. Op dat moment kreeg de hond hem in de gaten en kwam diep grommend en grauwend op hem af. De vader probeerde de trap naar boven te bereiken, maar de hond was hem te snel af. Man en dier stonden tegenover elkaar. De moeder stond zachtjes jammerend achter het raam. "Voorzichtig, toe, alsjeblieft!" De vader zag een vreemde glans in de ogen van de dolle hond die een wittig schuim om zijn bek had, en zijn tanden nu bloot gromde en de vader wist dat het nu om leven en dood ging. Hij maakte schijnbewegingen met de hooivork naar de hond, die nu begon terug te trekken. De vader voelde iets dierlijks in zichzelf omhoogkomen. Hij begon hevig te vloeken en te schelden en de raarste geluiden te produceren, om de hond maar weg te jagen, terwijl hij vervaarlijk in zijn richting bleef zwaaien met de hooivork. Zo bereikte hij de onderkant van de trap. In een ommezien was hij boven en sloot zo snel hij kon een voor een de deuren van de kinderkamers. Toen draaide hij zich om en bleef hij hijgend staan. Hij kon zijn ogen niet geloven. De hond droop af, en verdween slepend met zijn poot en zacht jankend door de hoofdpoort.

De volgende dag. In de namiddag heeft zich een klein legertje van mannen in de binnenhof verzameld. Behalve de werklui hebben zich nog enige dorpingen aangesloten. Allen dragen

geweren. Er volgt een korte bespreking hoe de drijfjacht zal gaan plaatsvinden. Dan vertrekken de mannen door de hoofdpoort en verspreiden zich over de landerijen. Later horen de kinderen in de verte op de heuvels de knallen van talloze geweerschoten. Wie heel goed luisterde, kon ineens een heel hoog, vreemd soort keffen waarnemen. Toen werd het stil. De vader en moeder keken elkaar aan en haalden opgelucht adem.

HET APPLAUS VAN TROPISCHE VOGELS, BOOMKIKKERTJES EN ANDERE DIEREN

Er was eens een jongeman die verbeeldde dat hij een kunstenaar was. En misschien was dat ook wel zo, dat is altijd een beetje moeilijk te zeggen. Mensen zijn altijd met van alles bezig. Als je niets doet met je leven wordt je maar somber, en ga je voor je uit zitten staren, dus kan je toch maar beter iets opbouwends doen? Sommigen zoeken het dan in de kunst. Daar is niets mis mee. Integendeel. Maar kunst, daar kun je vaak heel wat onder verstaan. Er zijn natuurlijk allereerst de kunstmakers, die doen alle mogelijke kunstjes. Denk bijvoorbeeld eens aan jongleurs in het circus. Om die kunstjes goed te kunnen uitvoeren moet je heel veel oefenen. Daarmee dwing je dan bewondering af, omdat je een stuk of acht ringen tegelijk in de lucht weet te houden. Op zich een knappe prestatie natuurlijk. Je hebt de zogenaamde kunstluizen, dat zijn een stelletje lapzwansen die de hele dag in café's rondhangen en die zich van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat helemaal klem zuipen. Zij voeren het hoogste woord als het over kunst gaat, en zij weten precies wat echte kunst is en wat niet. Zelf hebben zij nog nooit een echt kunstwerk tot stand gebracht, maar dat zit er binnenkort aan te komen (volgens hen). Dat moet je dan maar afwachten.. Je hebt ook kunstvlooiën, dat zijn mensen die de echte kunstenaars uitbuiten

en helemaal leegzuigen. Stel je maakt een heel mooi schilderij, en daar ben je dan een hele tijd mee bezig geweest en dan komt er zo'n kunstvlo en die zegt: ik verkoop het voor je, tegen de hoogste prijs. Klinkt dat aantrekkelijk of niet? Natuurlijk gaat zo'n kunstenaar die al maandenlang op een houtje heeft zitten bijten meteen akkoord. Die heeft gewoon honger! Stel: het schilderij wordt aangekocht. Bij het afrekenen krijg zo'n kunstschilder als maker hooguit een de helft van de opbrengst. En daar mag hij dan heel blij mee zijn! De rest van het geld is voor de kunstvlo. Als je een boek schrijft is het nog erger, dan krijg je als schrijver hooguit een euro per boek. Als je rijk wilt worden, zoals ik, moet je dus geen boeken gaan schrijven. Maar ja, ik kan nu eenmaal niks anders. En als er nu eens 100.000 mensen dit boek kopen, verdien ik toch iets..Je hebt ook kunstfreaks, dat zijn wel echte kunstenaars, maar die zitten in hun uppie ergens op een zolderkamertje kunst te maken, meer voor zichzelf. Zij vergeten hun kunst te vertonen! Als niemand je schilderij ziet, je boek leest, naar je muziek luistert, of naar je danspasjes kijkt, moet je niet gek staan te kijken dat niemand ooit van jou als kunstenaar gehoord heeft natuurlijk. Een ware kunstenaar maakt goede kunst, en weet die ook nog aan de man te brengen. De jongeman over wie ik het in het begin had, wilde zoals gezegd kunstenaar worden. Toneelkunstenaar wel te verstaan. Je hebt

natuurlijk toneelspelers. Dat zijn bekwame ambachtslieden, die een stuk van de meest beroemde toneelschrijver ter wereld, William Shakespeare, in de schouwburg opvoeren. Onze jongeman wilde echter meer: hij wilde toneel als een kunst bedrijven. Tja. Wat het nu precies inhield wist hij zelf ook nog niet helemaal. De jongeman zat nog op de Toneelschool en moest eerst het vak maar eens zien te leren.

Onze vriend woonde op de rand van de grote stad in een piepklein huisje van bordkarton, dat wil zeggen, het stond op de nominatie om gesloopt te gaan worden door de Gemeente. Op de plek waar zijn huisje stond moest een asfaltweg aangelegd worden. Dat was het Beleid. Hijzelf en zijn buurman, een boer van in de negentig, hadden een Brief gekregen dat zij “onteigend” zouden worden, hun woningen moesten wijken voor het Algemeen Belang. Zowel de jongeman als de boer hadden zich niets aangetrokken van die brief en bleven gewoon in hun huizen wonen. De boer schoffelde heel af en toe nog zelf zijn voortuintje en zwaaide onze vriend vriendelijk goedendag. Zij genoten van hun vrijheid op dat mooie plekje. De jongeman woonde er al met al met heel veel plezier. Hij had het huisje van koek en deeg mooi opgeknapt door het een verfje te geven. Maar als je ergens je vinger in een raamkozijn stak, ging die er zo doorheen, zo verrot was dat huisje. Het leek

dus heel wat aan de buitenkant, ook al door die mooie oude vruchtbomen, die hij één voor één met liefde gesnoeid had. De boer had hem uitgelegd hoe hij dat moest doen. Het was echt een klein paradijsje. Maar onze jongeman wilde meer, veel meer. Hij had een grote liefde voor dieren. Dus had hij een jonge hond uit het asiel gehaald, en hem de naam Wanja gegeven. Die hond was helemaal wit en zo langharig dat je zijn ogen nauwelijks zag, het was een soort schapendoes. De hond at mee aan tafel en was zijn boezemvriend. Hij sliep bij zijn baasje in bed, en mocht af en toe mee onder de douche wanneer hij weer eens totaal onder de modder terugkwam na een van zijn zwerftochtjes in de buurt. Als de baas thuis was mocht hij namelijk vrij rondrennen, een riem was immers niet nodig. Omdat de jongeman overdag naar de Toneelschool moest, liet hij de hond alleen in het huisje achter. De hond verveelde zich en zorgde dat er altijd iets gesloopt was als hij terugkwam. Het baasje mopperde dan wel, maar kon het ergens ook wel begrijpen. Rond de brievenbus in de voordeur was het hout helemaal kaalgevreten door de scherpe tandjes van zijn huisvriend. Als er mannen in een uniform aan de bel trokken, de meteropnemer of een deurwaarder, ging Wanja zo te keer in het halletje, dat dit soort heren met gezwinde spoed maakten dat ze wegkwamen. Zo'n prima waakhond vergaf je al snel alles natuurlijk..

Aan de achterkant zat een oude serre met glasramen en daar had de jongeman, de aankomend toneelkunstenaar, een geheel eigen dierenwereld gecreëerd. In grote glazen bakken, die langs de wanden stonden opgesteld, hield hij boomkikkertjes, wandelende takken, schildpadden, slangen, enorme goudvissen, en zo meer. En er vlogen tientallen tropische vogeltjes in de rondte. Overal stonden waterplanten en hoorde je onzichtbare waterfonteintjes zachtjes klateren. In het midden van de serre had onze toneelspeler een piepklein podiumpje gebouwd en als hij teksten uit zijn hoofd moest leren, stond hij daar temidden van zijn flora en fauna te repeteren en hardop teksten te declameren. Wanja wist met een schuine blik omhoog naar dat excentrieke baasje van hem enig misprijzen niet te verbergen door af en toe, vooral wanneer diens stem in volume toenam, een korte blaf te laten horen. Dat was echter ongetwijfeld bijval (aldus het baasje). Het was al met al een dankbaar publiek, de tropische vogels fladderden driftig met hun vleugeltjes bij wijze van applaus en na afloop maakte hij steevast een diepe buiging voor zijn schare aandachtige toehoorders.

Zo ver-liep een hele poos.

Na de eerste brief met de aankondiging van de onteigening had onze jongeman zich voorgenomen niet één brief meer open te maken. Hij

bleef gewoon zitten waar hij zat, zoveel was duidelijk. Inmiddels groeide de stapel brieven van de Gemeente. Er kwamen nu ook steeds meer brieven van advocaten en deurwaarders. Wanja was er vrijwel elke dag druk mee... Winter. Op een dag wilde onze toneelspeler een kopje suiker bij de boer gaan lenen, maar hoe hij ook door de bestofte ramen tuurde, hij zag hem niet. Hij klopte met een flinke roffel, - die oude was stokdoof – op de achterdeur, maar kreeg geen gehoor. Ineens hoorde hij een auto over de oprit aankomen, hij draaide 180 graden om zijn as en liep ernaartoe over het grint, en een vrouw van middelbare leeftijd stapte uit. "Wat zoekt u hier?" snauwde zij nors. Hij stelde zich voor als "de buurman". Het bleek de dochter van de boer. Zij vertelde dat de boerderij inmiddels onteigend was. Haar vader was "met zachte dwang op een flat geparkeerd door de Gemeente" en binnen veertien dagen was hij "de pijp uit gegaan". Zij kwam nu de laatste spulletjes halen en dan zou de boerderij een dezer dagen worden afgebroken. De jongeman slikte vol begrip, vroeg nog naar enige sappige details omtrent deze hele gang van zaken, zoals de laatste woorden van de boer die had gefluisterd: "..laat ze allemaal maar de pleuris krijgen" en liep toen langzaam peinzend huiswaarts. Zij zagen elkaar niet eens zo heel vaak, maar toch zou hij hem missen , die ouwe.

Thuisgekomen trok hij zich terug in de serre, waar hij teksten uit Hamlet hardop oefende voor zijn trouwe publiek. Hij moest en zou de tekst met groot verdriet spelen. Hij deed wat hij kon. Soms zette de kleine dwergpapegaai zich op zijn schouder, om een toneeltekst die het beest blijkbaar aansprak met hem mee te krauwen. Dat was ook nu het geval. De tranen kwamen niet. De kikkertjes leefden met hem mee en sprongen tegen de glaswanden op. De wandelende takken maakten de gekste capriolen om hem te laten weten dat zij de tekst waardeerden. De goudvissen rolden met hun bolle ogen, ja zelfs de slangen kronkelden zich in hun bakken. Wanja jankte heel zachtjes aan zijn voeten. De tropische vogeltjes fladderden als kleine duiveltjes om zijn hoofd. De leraar van de Toneelschool had hem opgedragen vooral de tekst: “to be or not to be.” écht verdrietig te oefenen, huilend, wat onze jongeman ook probeerde, dat lukte hem niet. Een maand later. Het vriest dat het kraakt. Wanja is al een hele dag zoek, de hort op. Het is al eens vaker gebeurd. De hond had de slechte gewoonte ontwikkeld om heel hard mee te rennen met de trein, wanneer die in de verte het weiland passeerde, als een razende blaffend tegen de wielen. Of als een teefje uit de buurt loops was, dan was hij ook niet te houden. Hij zou toch niet weer achter de wijven aan zitten? Vroege ochtend. De jongeman is in diepe slaap, het is nog heel

donker. Even later wordt luid op de deur gebonsd. Kabaal klinkt. “Mijnheer, aankleden, we gaan slopen!” De jongeman, versteend van de kou, verstijft nog verder. Hij wil het licht aanknippen, maar het blijft donker. De lamp is zeker stuk? Hij schiet in zijn pyjama en doet even later de voordeur open. “Mijnheer, gerechtelijk bevel, u moet dit pand nu echt ontruimen.” Een gerechtsdeurwaarder overhandigt hem een gewichtig uitziende brief, met de verordoning van de ontruiming, gedateerd op de datum van vandaag. Een reus met een reusachtige moker verschijnt in deuropening. “U heeft nog een kwartier om uw biezen te pakken, heer.” Dan kijkt de jongeman naar buiten, met kettingen worden de vruchtbomen reeds één voor één uit de harde grond losgerukt. De tranen springen hem in zijn ogen. “Mijn dieren!” bedenkt hij zich nu. Pijlsnel begeeft hij zich naar de serre. Het is een slagveld. Vannacht is de stroom blijkbaar reeds afgesloten. Alle dieren zijn dood. De kikkertjes liggen op het zilveren rivierzand onderin hun bakken met uitgespreide pootjes, de goudvissen zitten vastgevroren in hun aquaria en staren hem met grote dode ogen aan, de tropische vogels liggen her en der als kleine afvalhoopjes op de grond. De jongeman loopt later langs de spoorbaan te zoeken naar zijn hond, zijn trouwe kameraad, zijn Wanja. Dan vindt hij hem, bebloed, er is weinig meer van hem over. Hij neemt hem in zijn armen,

en begraaft hem aan de slootkant, waar hij zo graag aan het ravotten was met de hond. Tien jaar later. De jongeman staat op het podium in de Schouwburg en speelt Hamlet. Bij de beroemde scene en de tekst “to be or not to be”, schieten tegelijkertijd de beelden van vroeger door zijn hoofd, terwijl hij die tekst zegt. Hij laat zijn echte verdriet en zijn tranen de vrije loop. En zo is hij uiteindelijk toch een waarachtig toneelkunstenaar geworden.

DE SLAPENDE SLAG IN DE KEUKEN

In Hongarije heb je twee grote rivieren de Dunau en Tisza, en daartussen ligt een enorme vlakte en die heet de Puszta. Vroeger was het een uitgestrekte kale zandvlakte maar in de loop van de tijd was het door bebossing langzaam maar zeker een vruchtbaar gebied geworden. Hier en daar lagen er nog uitgestrekte moerassen. Er waren ook meer-tjes, vennetjes, met allerlei soorten vis. Ergens halverwege die Puszta lag een gehuchtje midden tussen de landerijen en dat heette Kigyos, hetgeen Slangenkuil betekende. Het was een dorpje van niks, een straat met een paar huizen aan zandweggetjes, die dwars op de provinciale weg liepen. Er was een postkantoortje, een winkeltje waar je eigenlijk alleen brood kon kopen, met verder lege schappen met hier en daar een stapeltje blikgroenten. Ook was er nog een café, annex bar. Deze werd druk bezocht. Het was een soort proeflokaal, meer een soort spelonk waar zware rookdampen hingen, en als je de deur opendeed golfde er een walm van sterke drank naar buiten. Het leek wel een beetje op een slangenkuil, zo vol was het daar met allemaal kerels met grote snorren die niets beters konden bedenken dan zichzelf laveloos drinken. Dit alles was heel normaal in die landstreek. In die omgeving liepen allerlei zandwegen en kleinere zandpaden die vrijwel altijd

leidden naar zogenaamde tanya's, die in grote getale kris kras verspreid over de landerijen lagen.

Tanya's zijn boerderijtjes die vroeger van keuterboertjes waren geweest, en die nu meestal leeg stonden. Er werd tegenwoordig op de Puszta door grote Hongaarse boeren alleen aan grootschalige landbouw gedaan. De kleine perceeltjes waren niet meer interessant. Een ondernemende man uit Holland, Jan Tromp, was zo slim geweest om een aantal van die tanya's op te kopen, met het doel deze op te knappen en dan door te verkopen als tweede woning aan buitenlanders. Hij bezat inmiddels een vijftal tanya's, in oorspronkelijke staat. Jan Tromp had niet veel geld over om verder nog te investeren in een verbouwing van die huizen. Dit leek hem dan ook een mooi project voor zijn opgroeiende vier zoons, die hij voor een intensieve werkvakantie had uitgenodigd om naar Kigyos te komen, inclusief een aantal vrienden. Tromp vond het - naast het maken van een bescheiden winst op de verkoop van die handvol huizen, van groot belang dat de jongelui met hun handen leerden werken en dat zij ontdekten dat het niet vanzelfsprekend is dat er bijvoorbeeld vanzelf water uit een kraan komt, of dat men zijn uitwerpselen met een enkele druk op de knop in een toiletpot achter zich in de diepte ziet verdwijnen. Hij zag het hele project als een leerproces, niet alleen voor zichzelf, voor ieder van hen. Jan Tromp was zelf voor-

uit gereisd met een wagen met een grote aanhanger die gevuld was met tal van bouwmaterialen en gereedschappen. Hij was in het halfduister in de stromende regen gearriveerd bij een van de meest afgelegen tanya's in het bos: de "Omama Tanya". De tanya's hadden (nog) geen stroom en er moest water uit de grond worden opgepompt, dat overigens ondrinkbaar was, maar dat wel geschikt was om je te wassen. Toen hij zijn gezicht afgespoeld had en hij zich stond af te drogen, sprongen er net een paar herten weg, het bos in.

Bij het licht van een paar kaarsen had hij vervolgens een bed voor zichzelf opgemaakt. Hij was gesloopt door die helletocht met de wagen, dankzij het gordijn van regen dat hem vandaag vanaf Zuid-Duitsland voortdurend had achtervolgd. Morgen zou hij verder kwartier maken, nu stond hij op het punt te gaan genieten van een welverdiende rust. Na een uur schrok hij badend in het zweet wakker van het lawaai van heftig zwiepende takken, die tegen de ramen boven zijn bed sloegen. En hij had naar gedroomd: van slangen! Dit was natuurlijk wel het land van de bloedzuigende Prins Dracula, die zijn tanden in je nek zette als je even niet oplette. De regen kletste met kracht tegen de ruiten en de wind loeide in de schoorsteen. Hij bleef doodstil, als verlamd, liggen en durfde zich niet meer te bewegen. Het leek wel alsof er een verschrikkelijke duivelse kracht bezit van hem had

genomen. Het Kwaad daalde die nacht in hem neer, tot in zijn uiterste nerven: hij bleef het indringende beeld van de Slangenkuil maar voor zijn geestesoog zien. Pas na een half uur voelde hij zich iets rustiger worden. Na uren van waken viel hij tenslotte in een onrustige halfslaap.

Twee dagen later. Overal vandaan arriveren ineens uit het niets de jongelui, met een tweetal oude auto's komen zij het bospad op scheuren. Jan Tromp maakt hen wegwijs, legt uit hoe zij zich bij de pomp kunnen opfrissen, en vertelt hen bij de koffie met koek over zijn recente beangstigende nachtelijke ervaringen. De jongens luisteren gedwee, maar het verhaal maakt weinig indruk. Zij zijn veel te opgewonden en willen het liefst meteen aan de slag met hamer en houweel. De oudste, Daan, vraagt of hij met de gloednieuwe wagen van zijn vader alvast de ladders en steiger op de aanhanger naar een van de andere tanya's, de Gresza Tanya, zal brengen? Zijn broer Wilfried helpt hem samen met zijn vrienden de aanhanger op te laden. De jongens binden de spullen nauwelijks vast, en al helemaal niet die lange ladder, de Gresza Tanya is immers vlakbij. Even later rijdt Daan stoer – met zijn vriendinnetje naast zich - met een flinke vaart het terrein af, met de aanhanger denderend er achteraan. De ladder ligt al aardig scheef.. Nog geen halve minuut later klinkt een enorme klap, vlakbij, in het bos. Een van

de kleintjes Tromp, Klaasje, die in het bos met zijn jongste broertje Luwe aan het spelen was, komt hijgend en buiten adem het terrein opgerend. Hij komt aanvankelijk niet uit zijn woorden, zo opgewonden is hij. Tromp neemt hem op de arm en dan wordt het langzaamaan duidelijk: er is een ongeluk gebeurd. Daan, die blijkbaar al rijdend een keer over zijn schouder omgekeken heeft of de spullen wel goed in de aanhanger bleven liggen, - met name die lange ladder! -, is midden in het bos met hoge snelheid frontaal tegen een boom gebotst. Iedereen zet het op een rennen naar de plek des onheils. De wagen is total loss, de vriendin met haar hoofd door de voorruit geknald, Jan ziet de talloze glassplinters glinsteren in de diepe wond op haar voorhoofd. Zij zijn flink geschrokken, het meisje huilt een beetje. Hij neemt haar mee in een van de andere wagens naar het stadje Kiskunmasja. De rest van deze dag wordt bepaald door het wachten bij de Eerste Hulp en het één voor één met een pincet uittrekken van de glassplinters door één van de overigens bekwame lokale dokters.

De volgende dag neemt de bouw een aanvang. Jan Tromp verdeelt de gereedschappen en geeft de jongens kort instructies. Er dient als eerste een gat voor een raam gehakt te worden in een 46 van de lemen zijmuren, dit gaat het beste met een houweel of met een grote bijl. Nog geen uur later

ligt Niels, een van de vrienden van zijn zoons, languit op de grond met een paar voortanden om zich heen. Hij heeft driftig in de eeuwenoude zijmuur staan hakken met het houweel, helaas vanaf een klapstoeltje, en dat loopt, - zeker weten, tandeloos af. Weer volgt een bezoek aan een hulpverlener, ditmaal aan een tandarts in Kiskunmasja. Deze zet de meegebrachte voortanden weer terug in de mond, en klopt deze met een hamertje zo goed mogelijk weer vast. Er hoeft niets afgerekend te worden. En de volgende keer konden we dit toch gemakkelijk zelf af?

Zo gebeurt er elke dag wel iets dat tegenzit, en niet zo'n klein beetje ook. Het duurt een week voordat Jan Tromp een verband gaat leggen met zijn droom over het Kwaad en de Slangenkuil. Zal dit rampscenario zich dag in dag uit nog verder ontrollen? Het is inmiddels snikheet geworden, met overdag temperaturen van wel 45 graden Celsius. Aan het einde van iedere werkdag neemt Jan zijn bouwploeg mee naar het Termal Bad in Kiskunmasja, waar ook een groot buitenbad is aangelegd. Tromp heeft echter de laatste keer grote kikkers zien rondzwemmen in dit lauwwarme zwembad. Hij waarschuwt de jongens niet onder water te duiken en bij het zwemmen te zorgen dat zij geen water naar binnen krijgen. Dit is natuurlijk tegen dovemansoren gezegd, de jongens vinden het veel te leuk om uitgelaten te splashen en, -

elkaar achternazittend, vanaf de rand van het bassin het water in te duiken. Die nacht krijgt Klaasje ineens heel hoge koorts. Hij heeft diarree. In de loop van de volgende dag begint ook de kleine Luwe ziek te worden. Ook hij heeft hele hoge koorts en wordt doodziek, krijgt zware hoofdpijn en heeft doorlopend spuitpoep. Binnen afzienbare tijd zijn de beide jongetjes bezig alles onder te kotsen. Bezoek aan de locale huisarts brengt voorlopig geen soelaas, er wordt een paardenmiddel tegen de diarree voorgeschreven, maar dat slaat niet aan. De jongens zijn ook de daaropvolgende dagen dood - en doodziek, de koorts bereikt inmiddels een angstwekkende hoogte. Er volgen steviger, en vooral effectievere maatregelen. Zij krijgen nu injecties met penicilline van de huisarts, een aardige en behulpzame vrouw. De dikke injectiespuiten worden vaardig door haar de dunne kinderarmpjes ingedreven..

Inmiddels beginnen er ook slachtoffers te vallen onder de grotere jongens, de ziekenboeg telt inmiddels vijf slachtoffers. Na een week telt Tromp negen zwaar zieken, Omama tanya lijkt wel een militair hospitaal. Overal waar je kijkt zie je de jongelui op matrasjes op de grond liggen worstelen met hun ziekte, ook de arts maakt zich intussen ernstige zorgen. Jan rijdt de godganse dag heen en weer met de patiënten, totdat de vrouw hem ten einde raad meldt dat haar gebruikelijke voorraad

penicilline op is. Tromp moet er zelf op uit gaan om bij de artsen van de dorpen in de omgeving om extra voorraden te vragen. Radeloos gaat hij in het wilde weg op pad. Het is bloedheet en tussen de middag, en met de zon in het zenit staat Jan voor een zoveelste dokterspraktijk die niet geopend is, als hij zichzelf ook ineens ziek begint te voelen. Hij besluit dat het voor vandaag welletjes is, en rijdt terug naar de Omama Tanya. Daar wacht hem een onaangename verrassing: Klaasje is inmiddels zover heen dat hij niet meer op zijn beentjes kan staan. Hij is af en toe reeds buiten westen geraakt, en hij is inmiddels totaal uitgedroogd. Als een haas draagt Jan hem in zijn armen naar de auto en stuift met het oude barrel over de bosweggetjes naar de Provinciale Weg, om pas na ruim een uur aan te komen in Szeged, een grote universiteitsstad aan de grens met Roemenië. Hij loopt uitgeput de trap van het Gemeentelijk Ziekenhuis op, met in zijn armen de asgrauwe Klaasje, die inmiddels buiten bewustzijn is. Jan moet halverwege zijn pas inhouden omdat hij zelf dreigt flauw te vallen. Er komen gelukkig verplegers naar buiten gerend, die het kind van hem overnemen. Zij ondersteunen ook Jan en nemen de zwaar zieke buitenlanders mee naar binnen. Klaas, die nu heel hoge koorts heeft en in direct levensgevaar verkeert, wordt eerst bijgebracht en meteen onder een koude douche gezet, om de koorts te drukken, de arme jongen rilt en beeft over zijn hele kleine

jongenslichaam, waarvan je de ribbetjes inmiddels kunt tellen. Daarna wordt hij, op zijn rug liggend, vastgebonden aan het bed, en aan een infuus met medicatie gelegd. Dit zal de eerstvolgende 48 uur noodzakelijk blijven. Tromp zelf krijgt ook een aantal injecties, en moet helaas naar huis, de anderen kunnen niet zonder hem.

Thuisgekomen wacht hem een laatste verrassing. De jongens tronen hem snel mee naar binnen. In de keuken ligt, helemaal opgerold, in een hoek, heerlijk koel op de koude tegels, een meterslange slang te slapen. Jan aarzelt geen moment. Hij legt de jongelui uit dat hij niet weet of het beest echt kwaad kan, daarom zal het beest toch echt dienen te sneuvelen. Hij pakt de moker, loopt naar de hoek in de keuken, mikt even en laat hem met een harde klap bovenop zijn kop vallen. Nog hevig nakronkelend om de houten steel van de moker geeft de slang tenslotte de geest.

's Avonds laat neemt Jan Tromp in het ziekenhuis opnieuw afscheid van Klaasje en gaat nog even langs de Hongaarse verpleegster om bij haar te informeren hoe laat het bezoeken morgenmiddag is. In een piepklein zijkamertje is deze nachtzuster bezig fluisterend woordjes te oefenen met een boekje HongaarsNederlands en mompelt voor zich uit: " ..Klaasje, pijn?" Tromp, al eerder tot in het diepst van zijn ziel geroerd door de inzet van de Hongaarse artsen en het verplegend personeel, beseft ineens dat ook het Goede echt bestaat..

DE ONDEUGENDE AAP IN DE DIERENTUIN

Er was eens een meisje in India dat met haar familie naast de dierentuin woonde. Haar vader was zelfs de Directeur van de Dierentuin en daarom mocht zij altijd gratis naar binnen, zoveel en zo vaak als zij maar wilde. Dat hoefde hij natuurlijk maar één keer tegen het meisje te zeggen. Altijd na schooltijd was zij ergens in de dierentuin te vinden. Haar vader was best wel streng en hij vond dat er iets tegenover moest staan: zijn dochtertje, Zamira, vier jaar, moest van hem als tegenprestatie elke dag een uurtje de oppassers helpen. Dat vond Zamira helemaal niet vervelend, en dat wist haar vader natuurlijk ook wel, dus iedereen was dik tevreden zoals het was geregeld. Je moet weten dat het een echt leuke dierentuin was, met een fraaie, doch kleine verzameling dieren, alles was uiterst verzorgd en er was nergens iets op aan te merken, ook niet op de dieren. Vooral op warme dagen werden de dieren snel stoffig en vuil. Maar zelfs de vachten van de hyena's glommen je tegemoet, en dat zijn toch beslist geen nette dieren..De oppassers hadden een simpele manier bedacht om de dieren schoon te houden, zij spoten dagelijks met een beetje lauw water uit de hogedrukspuit het vuil ervan af! De olifanten die met warm weer dat douchen zelf al gewend waren om te doen met hun slurf, vonden het iedere keer een feestje. Daar kon je desnoods de hogedruk-

sput op de allerhoogste stand op zetten, hoe harder de straal, hoe leuker die het vonden. Leeuwen en tijgers renden hard weg, maar die zijn zelf gewend om met die lange tong hun vacht mooi schoon te likken. Nijlpaarden douchten zichzelf de hele dag door in hun bassin, want daar kletterde van bovenaf een harde waterstraal op hun dikke huid. Pinguïns maakten er een spelletje van en deden verstoppertje, als de oppassers de spuit er opzetten. Vissen en vogels sloegen de oppassers over. En dan had je alleen nog de talrijke apen. De meeste apen lieten het water als een zacht regentje dat verkoeling bracht gelaten op zich neerdalen, zo waren zij het nu eenmaal gewend. Op één na. Zodra de oppasser met de gele slang verscheen begon deze ondeugende aap met zijn voerbak te gooien en ook andere voorwerpen naar diens hoofd te keilen. 'Sjors' noemde de oppassers deze aap. Het was een fraaie, nog jonge chimpansee, en hij probeerde altijd zijn soortgenoten mee te krijgen in zijn verzet tegen het gedwongen gebadder dat hem nu eenmaal niet aanstond. De andere apen geloofden het verder wel. Na de douche kregen zij toch hun voedsel? Nou dan! Het gedrag van Sjors liep soms echt de spuigaten uit. De laatste keer was hij met zand gaan gooien naar de spuitgast, en op een onbewaakt ogenblik had hij zelfs diens voedselremmer mee geratst. Hij liet zich daarna zogenaamd natspuiten, maar ving intussen met de emmer het water op. Na een tijdje

rende hij richting de oppasser en gooide plotseling al dat water uit de emmer over hem heen! Het publiek vond het allemaal maar wat mooi natuurlijk, het was eigenlijk een soort act. Het gebeuren trok altijd de nodige belangstelling, vooral de kinderen vonden het prachtig. Soms mocht een kind uit het publiek proberen de ondeugende aap nat te spuiten. De andere apen keken het allemaal maar zo'n beetje aan. Hoe lang ging Sjors vandaag nu weer door met dollen? Het was toch verdikkie etenstijd! Zij vonden het hele gedoe maar niks. Vooral een paar van de oudere apen keken echt een beetje sip. Soms bemoeiden zij zich er heel even mee, maar dan zette Sjors het op een brullen, ontblootte zijn tanden, en al snel trokken de bedaagde oudjes zich weer terug. Vandaag was het de beurt aan het meisje Zamira om de spuit op Sjors te zetten. De oppasser had voor deze speciale gelegenheid iets leuks bedacht. Eerst zou hij zoals gewoonlijk de andere chimps een voor een schoonspuiten. Daarna zou Zamira de kooi binnengaan en dan net doen alsof zij Sjors nat ging spuiten. Eens kijken hoe mijnheer daarop zou reageren. Durfde zij dat wel in haar eentje? De oppasser zou natuurlijk een oogje in het zeil houden. Zodra er iets gebeurde zou hij de deur van de kooi weer openen voor het meisje. Zo gezegd, zo gedaan. De oppasser ging de kooi in en gaf de apen hun gebruikelijke douche. Na het badderen van de andere apen mocht Zamira

tenslotte de kooi betreden en kreeg zij de hogedrukspuit in haar handen geduwd. De oppasser legde haar uit hoe de kraan open en dicht ging en verliet de kooi. Even later liep het meisje naar Sjors die al driftig op en neer sprong in afwachting van de zo gehate straal. Zamira deed net of zij de kraan opendraaide, zoals haar gezegd was, en keek hoogst verbaasd toen er niets uitkwam. Sjors werd hoe langer hoe zenuwachtiger. Hij rende heen en weer, luid krijsend, vloog de klimboom in, liet zich slingeren aan de ketting en zocht steun bij zijn maatjes. Geen noemenswaardige actie van die kant. Nu kwam hij dreigend op Zamira af lopen, met zijn armen hoog boven zijn hoofd en met ontblote tanden, en maakte een dansje, vlak voor haar. Ineens draaide Zamira de kraan wijd open, en ja hoor, de straal spoot keihard precies midden in het gezicht van die stoute aap! Nu gebeurde er iets zeer ongewoons. Sjors kwam op haar af gestoven en trok heel snel de al hard spuitende spuit uit haar handen. Binnen de kortste keren had Sjors ontdekt hoe je de kraan nog verder open kon draaien. Er kwam nu een keiharde straal met water uit. Sjors kon het ding maar met de grootste moeite de baas. Toch lukte het hem om niet alleen Zamira, maar ook het publiek nat te spuiten. Er ging een gelach en gejuich op, iedere keer dat er weer een groepje toeschouwers nat gespoten werd. Zamira wou het er niet bij laten zitten en

rende achter hem aan. Zij had al snel de slang te pakken, maar nu moest zij ook de kraan nog in handen zien te krijgen. Sjors sleepte het ding de hele kooi door en spoot intussen met de veel te harde straal zijn soortgenoten zowat van de takken van de klimboom! Ineens ontstond er een en al verwarring in de kooi. Alle apen kwamen plotsklaps in beweging en joegen elkaar na over de oude boomstam, maakten de gekste buitelingen, en sommige probeerden Sjors te pakken te krijgen. Sjors was een slimme aap en bleef hen maar platspuiten. Het werd een steeds grotere chaos, de kleinere chimps kropen angstig weg. Het liep uit op een felle ruzie. Een paar jonge sterke apen dreven Sjors, - onder het toezien, en tevens goedkeurend oog van de ouden van dagen, in een hoek en begonnen hem af te tuigen. Hij werd flink in zijn oren gebeten en er vlogen hele plukken haar door de lucht. Kleine Zamira keek ademloos toe. Dit was niet leuk meer. Zij liep op een drafje naar het groepje dol geworden dieren toe. De oppasser had zich net even terug getrokken om de hoofdkraan die iets verderop zat dicht te draaien. Zamira, helemaal niet bang, was nu heel dichtbij gekomen. Iemand uit het publiek schreeuwde dat zij moest oppassen. Het was al te laat. Sjors wist te ontsnappen uit de kluwen van vechtersbazen en kwam luidkeels gillend naar haar toe gerend. Hij gooide het meisje op de grond alsof het een pop was, trok aan haar haren en beet

haar waar hij maar kon. Vol afgrijzen keek het publiek toe, ademloos. Het werd doodstil. Opnieuw tilde de aap het kleine meisje op, hoog boven zich uit, en smeed haar naar de andere apen in de hoek. Anita gaf een laatste kreet van pijn, toen zij neerstortte. Daarna bleef zij, lijkbleek, heel stil liggen.

Het is avond. De Directeur van de Dierentuin heeft zijn dochttertje bezocht in het Algemene Ziekenhuis. Zij ligt met een serene glimlach in het witte ziekenhuisbed, haar hoofd lijkt wel van marmer. De artsen hebben haar opgegeven, haar nek is gebroken. Nacht. Er brandt nog licht in het apenverblijf. De apen hebben zich teruggetrokken in hun nachtverblijven. De oppassers sluiten die hokken altijd af voor de nacht. De deur van het hok van Sjors staat echter open. Sjors wordt naar buiten, de kooi in gejaagd. Daar, waar normaal het publiek staat opgesteld om met veel plezier naar de grappige beesten te kijken - die immers zo treffend op mensen lijken -, staat nu een eenzame man in uniform. Hij heeft een geweer met een telescoop, dat is een soort verrekijker. Dan klinkt een dof schot. De ondeugende aap leeft niet meer. Sjors moest, - helaas, worden afgemaakt.

DE SCHILDPAD DIE HET NIET OP MENSEN HAD

In Turkije lag een mooie badplaats aan de zee die daar altijd prachtig blauw was. Vroeger was het een vissersplaatsje geweest, naar tegenwoordig kwamen er veel dagjesmensen en toeristen om eens lekker te zonnebaden. Wanneer zij zich loom in het water lieten glijden en zo'n beetje ronddobberden om weer even af te koelen kon je het volgende tafereeltje gadeslaan. Je moet weten dat al sinds mensenheugenis daar een hele grote waterschildpad rondzwom. Hij was ruim een meter lang en altijd zwierf hij in de buurt van de badplaats. Daar waren heel wat restaurants, en vooral vistaveernes waren zeer in trek. Het afval van de schoongemaakte vissen ging terug de zee in. En wie denk je dat daar in de buurt zwom om zich te goed te doen al die lekkernijen? Juist, onze vriend de zeeschildpad! Wanneer het echter geen etens-tijd was, zoals nu, ging de schildpad altijd lang de stranden om te kijken of daar nog wat te snaaien viel. Stukjes brood, chips, slablad, hij lustte het allemaal. En zo kwam het dat ineens alle toeristen gillend uit het water kwamen gerend, omdat zij van dichtbij een monster hadden aanschouwd.

's Nachts droomden zij nog van de grote tanden in die schildpaddenbek, en hoe die in bijvoorbeeld hun grote teen had kunnen bijten..

De zeeschildpad, al ruim vierhonderd (!) jaar oud, was aan die hele gang van zaken zo langzamerhand gewend geraakt. Hij vond het wel grappig dat die witte wezens allemaal zo bang voor hem waren, hij had immers in al die jaren nog nooit iemand kwaad gedaan? Als je zo oud bent als de schildpad heb je van alles meegemaakt natuurlijk. Hij wist zich zelfs nog dingen uit de tijd toen hij nog maar net geboren was te herinneren.

Elk jaar legden de volwassen zeeschildpadden hun eieren met tientallen te-gelijk in het warme zandstrand. Wanneer die eieren uitkwamen renden de kleine mini zeeschildpadjes 's nachts zo vlug als zij konden met zijn allen de branding in. Dat was een heel grappig gezicht!

Tegenwoordig staan op de plekken waar de eieren in het zand liggen allemaal vlaggetjes op de stranden, om aan te geven dat men daar niet moet lopen. Die zijn er neergezet door natuurvrienden, om het broedproces niet te verstoren. De eieren moeten zoveel mogelijk met rust gelaten worden, en door de hitte komen zij allemaal zo'n beetje rondom dezelfde tijd uit. Met linten hebben die natuurvrienden soms een weggetje afgezet, waarlangs later de jonge schildpadjes zo de zee in konden racen. Binnen de kortste keren leerden zij dan zwemmen. Het was een fantastisch gezicht om al die beestjes met maanlicht te zien worstelen om, - tegen de hoge golven van de felle branding

op, de zee in te komen. De natuur was sterk, en uiteindelijk lukte het vrijwel iedereen om het open water te bereiken. Daarna leidde de kleine beestjes het aangename leventje van een zeeschildpad, die weinig natuurlijke vijanden heeft. Of het zouden de mensen moeten zijn..

In zijn lange leven had onze vriend niet al te beste ervaringen met mensen opgedaan. Zo had – toen hij pas een jaar of tien oud was - een visser hem eens in zijn netten weten te strikken, maar de man die hem gevangen had was teminste nog zo netjes geweest om hem los te snijden en weer terug het water in te gooien. Soms hadden zijn soortgenoten minder geluk en werd er een schildpadsoepje van getrokken. Je moest ook oppassen voor de boten die zij gebruikten. Onderaan die boten zat een schroef en die draaide hevig in de rondte en maakte schilpadgehakt van je, als je niet uitkeek. Wat die mensen allemaal niet verzonnen om je het leven zuur te maken. Soms was hij behoorlijk diep onder water aan het zwemmen, kwam er ineens een soort kikvorsman op je af met zo'n harpoen. In vroeger tijden joegen zij ook al met harpoenen op je, vanaf hun zeilschepen. Dat was geen gezicht zo'n pijl met weerhaken door je nek..Deze kikvorsman joeg op inktvisjes. Geen gezicht zo'n grote kerel met een camouflagepak aan en een onderwater geweer en dat allemaal om zo'n piepklein beestje als een inktvisje te pakken te

nemen! In de Tweede wereldoorlog werden er dieptebommen voor de kust tot ontploffing gebracht, toen zijn er ook heel wat kameraadzeeschildpadden gesneuveld. Hij wist ook van een ver familielid die ooit gevangen was genomen en ergens aan land was gebracht en die nu al eeuwenlang opgesloten zat in een bassin ergens in een dierentuin. Je kon het zo gek niet bedenken of hij had het wel meegemaakt of ervan gehoord. Daarom stond hij tegenwoordig zijn mannetje als zij kwaad wilden. Kom maar op, mensen!

Ook vandaag scheurde onze vriend met een noodgang door het ondiepe water om die dagjesmensen eens even goed op stang te jagen. Kijk toch eens hoe de een na de ander, spartelend door het water, zo snel mogelijk de zee uit probeerde te komen. Bangerikjes! Wat een heerlijk spelletje was dit toch! Ineens werd de zeeschildpad ingesloten door een stelletje opgeschoten jongelui. Allemaal armen en benen om hen heen, hij kon geen kant meer op. Hij werd vastgepakt aan zijn schild en zo duwden ze hem met vereende krachten het strand op. Nou ja zeg! Goed, zij mochten zich wel even met hem vermaken, waarom niet? Wat deden zij nu? Iemand poerde met een stok in zijn gezicht, terwijl hij dat nu juist zo goed verstoep had, door helemaal in zijn schild te kruipen. Nu ging er eentje brutaal

bovenop hem zitten, en met een stok sloegen zij op zijn schild. Wat was de bedoeling? Ze hadden het nota bene over paardrijden of zoiets. Hij probeerde weg te komen, maar de hele meute jongens kreeg hij achter zich aan. Eentje trok aan zijn staart, een kleiner joch had zich op zijn rug gehesen en hield zich met zijn handjes aan zijn schild vast en liet zich zo meeslepen. Wat wilden ze toch van hem?

Ineens lag ik op mijn rug en keek ik naar de stralende hemel boven me. Die rotzakken hadden me omgekeerd en op mijn rug gedraaid. En nu? Waarom gingen zij ineens allemaal weg? Het was veel te heet voor mij in die hitte, zo midden op de dag stond de zon op zijn hoogst. Het was werkelijk niet te harden, ik klauwde met mijn vier poten alle kanten op, maar ik kreeg geen grip in al dat rulle zand. Na een half uur worstelen en proberen was ik totaal uitgeput. Ik trok mij in mijzelf terug en hoopte er maar het beste van. Misschien kwam de zee met vloed straks iets hoger en zou - met een beetje geluk en wijsheid, een grote golf mij wellicht weer terug het water van de zee in sleuren.. Je moet altijd blijven hopen, zelfs tegen beter weten in. De zon brandde maar door en door. Ik werd vrijwel gepoft, zo warm was het.

Toen verschenen zij opnieuw. Een van het groepje zette mij weer op mijn poten overeind en nu

begonnen ze allemaal in hun handen te klappen en muziek te maken. Eentje had een gitaar, en een ander trommelde met een paar stokken de maat op mijn rug. Zij dansten om me heen, en ik hield mij natuurlijk zoveel mogelijk gedeisd. Daarna zetten ze me op een grote badhanddoek en werd ik de lucht in gegooid, zij probeerden me steeds weer op te vangen. Hoger en hoger ging het, en ineens klapte ik zo met mijn volle gewicht op de grond: iemand had ineens per ongeluk een van de hoeken losgelaten. Mijn schild was gebarsten, ik stierf van de pijn aan mijn ingewanden. Wisten zij veel, het ging alweer door. Nu namen zij me mee de branding in, hetgeen op zich een verademing was. Ik probeerde weg te komen. De lol was nu om mij een kleine voorsprong te geven van tien tellen, om mij daarna weer zo snel mogelijk te pakken. Wie het eerst mij weer te pakken had, had het spel gewonnen. Ik hoorde hen hardop tot tien tellen. Door de branding kon ik niet zo snel weggkomen.. Daar was alweer zo'n knul die mij vastgreep en schreeuwde dat hij gewonnen had.

Telkens als een van de jongens mij weer te pakken kreeg, probeerde ik van me af te bijten. Die grotere jongens waren mij steeds te snel af, dat moet ik zeggen. Ik werd nijdiger en nijdiger. Wat had ik die jongens gedaan? Weer lieten zij me een eind de zee in zwemmen. Nu was het de beurt aan de kleine jongen om mij als eerste te pakken. Hij

kon mij in zijn eentje echter niet tegenhouden. Hij probeerde op mijn schild te klauteren. Ik gooide hem eraf, draaide me om, en beet hem zo hard ik kon in zijn arm. De jongen gaf een harde kreet, en binnen een mum van tijd stond het hele groepje luid schreeuwend over me heen gebogen. Ik liet niet los. Zij moesten met een stuk hout op mijn kop rammen, toen pas liet ik los. Meteen beet ik met mijn bebloede kop in het been van de eerste de beste die naast mij stond. Nu werden die jongens pas echt fel. Je moet namelijk weten: ik heb vlijmscherpe tandjes..Zij trokken met geweld mijn bek wagenwijd open, totdat ik losliet en droegen mij met zijn allen het strand op. Ik werd op de grond gesmeten. Ik kwam deze keer precies tussen de linten van het schildpaddenpaadje terecht. Dat interesseerde hen niets. Een van hen haalde zijn mes tevoorschijn, en sneed één voor één mijn poten door. Ik schreeuwde het uit. Ik hield mijn kop zover mogelijk ingetrokken. Hij poerde met zijn mes in mijn gezicht. Toen ik eindelijk mijn kop heel traag naar buiten bewoog, sneed hij die ook af. En zo kwam er een einde aan mijn veelbewogen leven.

DE POEZEN EN DE VECHTHONDEN

In Albanië heb je allemaal eilanden en schiereilanden. Een schiereiland ziet er precies hetzelfde uit als een eiland, alleen is het via een landtong nog verbonden met het vasteland. Op een van deze schiereilanden, die dunbevolkt waren, woonde een kluizenaar. Hij woonde helemaal alleen in een oud huisje aan de zee, voorbij de vuurtoren, en leefde daar eenzaam. Op een goeie dag stond hij boven in de keuken een visje te bakken, toen ineens op het lagergelegen dak van de slaapkamer een zwervkatje voor het raam van de keuken verscheen. Er zat een hor in het raam, dus die kat kon niet zomaar even zijn heerlijke vis mee grissen. Hij keek nog eens goed naar het beest die al een paar keer met zijn tongetje zijn lippen had afgelikt. Die was me toch mager zeg! Heel jong nog was die poes, het leek wel een geraamte, met een velletje eromheen. Overal zaten tekenen en vliegen onder zijn vacht, en zijn beide ogen traanden door vitaminegebrek. Die kat was op sterven na dood! De man begon zijn visje te eten, terwijl de kat toekeek vanaf het dak. Af en toe maakte hij heel zachtjes een geluidje, maar zonder zich verder op te dringen. Als hij erom gejangeld had, zou de kluizenaar hem niets gegeven hebben, nu vond hij het wel goed om de kat wat af te staan. Hij gooide de kop van de vis naar hem toe, met de staart erachteraan. En nog

wat los spul. Binnen een paar seconden was dit alles verdwenen. De man zette ook nog een schoteltje melk voor hem neer, aangelengd met water, anders zou het te vet voor die poes zijn. En ja hoor, heel voorzichtig sloop het katje naderbij en begon te slobberen, terwijl hij steeds om zich heen keek en soms stopte uit angst voor..ja, waar was hij eigenlijk zo bang voor? Dat hij een trap van de man zou krijgen? Hij was al goed verpest, en dat op zo'n jonge leeftijd. Zodra de man ook maar iets in de buurt kwam rende hij meteen weg. Zo schuw en verwilderd was die poes.

De volgende dag was de man op het erf in de weer met een stapel stenen die hij op het strand gevonden had. Hij maakte een soort beelden van die stenen. Hij maakte er bijvoorbeeld een slang of een salamander van, of een slak. Met een soort cement streek hij dan zo'n beeld af. Zijn hele erf stond er vol mee, hij had daar een uitgebreid soort beeldentuin gemaakt. Ineens zag hij tussen het groen van de vijgenboom een paar oogjes oplichten. Daar had je die poes weer! De man dacht even na. Als hij hem nu weer eten zou geven, dan kon je er donder op zeggen dat het beest kind aan huis zou worden. Wilde hij dat wel? Ach, waarom eigenlijk niet? Het was ook eigenlijk niet zo gek om zo'n beestje in de buurt van het huis te hebben rondzwerven, hij had vaak last van muizen en soms zelfs van ratten. Die kon die kat

mooi voor hem vangen. Hij besloot het erop te wagen. Hij vulde het schoteltje opnieuw met de melk en het water, en mengde er een beetje brood doorheen. Die kat was echt uitgehongerd, want hij had weer binnen één tel alles naar binnen gewerkt. De man voegde er nog wat etensresten van de maaltijd van gisteren aan toe, die hij in zijn voorraadkast had, en ook dat ging er vlot in. De kat keek naar hem, en het was net of hij een beetje naar hem glimlachte. Ach, dat verbeeldde hij zich natuurlijk. De rol van gulle gever was een dankbare! Zo ging dat een aantal dagen door en af en toe probeerde de man na de maaltijd de kat te benaderen. Zonder succes, hij rende weg, zodra de man hem probeerde aan te halen. Dan niet. Even goede vrienden. De kat verdween steeds in het struikgewas. Hij moest wel vreselijke dingen hebben meegemaakt als hij zo bang voor mensen was. De man gaf hem elke dag op dezelfde tijd te eten, en dan verscheen de poes weer. Na zijn buikje rond te hebben gegeten verdween hij weer.. De man probeerde hem eens heel voorzichtig te aaien, met een handschoen aan. Hij wilde eigenlijk het beestje bevrijden van al die parasieten die hem op de huid zaten. Stelletje bloedzuigers! De kat vluchtte weg, zo snel als hij maar kon.

Na een week verscheen de kat opnieuw tegen etenstijd. En nu had hij ineens in zijn gevolg drie piepjonge katjes bij zich! Eerst kon de kluizenaar

niet geloven dat het toch echt de jonkies waren van dat graatmagere moedertje. Tja, hij zat er maar mooi mee. Wat te doen? Hij kon toch moeilijk al die beestjes aan hun lot overlaten. Een gezamenlijk slobberfeestje rondom het schoteltje met melk was al snel het gevolg. En na het verorberen door moederpoes van een flinke maaltijd - waar de jonkies overigens van af bleven, ging zij ineens languit liggen, en mochten de jonkies aanliggen om te drinken. Ongelofelijk, zoals zij trokken aan die tepeltjes! En elkaar verdringen natuurlijk! Het waren prachtige beestjes, eentje was rood/wit gevlekt, een echte deugniet, en de andere twee leken als twee druppels water op elkaar. Dat waren echte jagers. Zij slopen voortdurend in de rondte, om ineens een sprongetje te maken naar een bewegend takje of iets dergelijks.

Allengs groeide de kattenfamilie op bij die arme man, en ook moederpoes bleef nu op het erf. Tijdens het speelkwartier waren de kleintjes aan het ravotten met van alles en nog wat. Achter het tafelkleed verstoppen en dan je broertjes laten schrikken, of je vanaf een muurtje pardoes bovenop je zusje laten vallen. Ook moeder werd in het spel betrokken. Fijn die lange staart van haar, wat een leuk spelletje om die te proberen te pakken te krijgen. Moeder liet alles toe, ook als er een vechtpartijtje aan de gang was waarbij het niet zachtzinnig toeging. Bijten in elkaars oortjes of

staartjes was wel het minste. Soms was het één grote rollende kluwen van kattenklauwtjes en kattennageltjes. Soms scherpten zij hun nagels aan de boomschors of klommen zij een stuk in de boom, steeds hoger en hoger. De man kreeg er steeds meer plezier in om zo'n kattenfamilie om zich heen te hebben. Wanneer hij 's ochtends opstond, was het eerste wat hij deed, kijken of ze er nog wel allemaal waren. Meestal lagen zij in zijn oude stoel, in diepe rust. Moeder keek heel even op en legde dan haar kopje weer neer, het was nog lang geen etenstijd. Nog steeds was zij schuw, en de man liet het maar zo. Eens een zwerfkat, altijd een zwerfkat.

Vandaag had hij zich voorgenomen om een speeltuintje te maken voor die kleintjes. Hij zocht een paar plankjes bij elkaar en maakte een soort stellage waaraan van alles kon hangen: een touwtje met een balletje eraan, een hangend doekje om je aan vast te kunnen houden en dan te schommelen, een paar wollen draadjes waar je eindeloos mee kon spelen. Binnen de kortste keren waren de poesjes bezig om alles uit te proberen.

In dit kat-tenparadijsje groeiden zij op, en langzaam maar zeker zag je eindelijk wat vlees op die botten komen, eerst bij de kleintjes en later ook bij de moeder. De man maakte ook beelden van de poezen. Hij kon urenlang naar het gestoei en ge-

dartel kijken, en vond het leuk om deze vrindjes in steen vast te leggen.

Een maand later. De kluizenaar was naar de grote stad om een zak met brokjes voor de poezen te kopen en nog wat andere boodschappen in te slaan. Op het Centrale Plein in de stad was iets aan de gang. Er stond een menigte mensen in de rondte te kijken naar een hondengevecht. Er werden bedragen ingezet en gegokt welke van de twee vechthonden er zou winnen. De honden hadden elkaar danig toegetakeld en zaten onder de beten en schrammen. Zij waren ervoor getraind om te vechten, toch was het geen pretje natuurlijk. De baas van de honden was een grote kerel die veel geld verdiende met de vechthonden. De kluizenaar zag vanuit zijn ooghoeken hoe hij steeds een dik pak geld uit zijn zakken toverde, uitsluitend bankbiljetten. Uit zijn ene broekzak betaalde hij de winnaars uit, in de andere zak verdwenen de inzetten. Die kant stond helemaal bol! Opeens maakte de man zich los en kwam op hem af. “Jij bent toch de beeldenman?” vroeg hij schor, terwijl hij zijn sigaret van de ene naar de andere kant liet rollen tussen zijn lippen, zonder hem met zijn handen aan te raken. “Kun jij een paar beelden van mijn vechthonden maken?” “Dat kan” antwoordde de kluizenaar zacht. Hij kon wel wat geld gebruiken, zeker nu hij ook nog eens voor die hele kattenfamilie moest zorgen. “Dan kom ik

vanavond wel even bij je langs. Het is een cadeau voor mijn vrouw, snap je.” De kluizenaar knikte. “Je woont toch in dat laatste gammele huisje, voorbij de vuurtoren? Tot vanavond dan.” De hondenman draaide zich om en schreeuwde naar zijn honden, dit ter aanmoediging.

De kluizenaar ging huiswaarts. Hij ruimde zijn erf een beetje aan kant en maakte van losse stenen een eerste opstelling van een vechthond. Gedrongen, gevaarlijk. De moederpoes keek toe hoe hij de stenen een voor een liep te sjouwen en rangschikte. s' Avonds lag de kattenfamilie lekker te soezen in de stoel na een uitgebreide maaltijd, toen in de verte geblaf te horen was. Ineens scheurden de twee gedrongen vechtjassen de hoek om en bleven een moment met kleine oogjes naar de kluizenaar staan staren. Alleen hun gehijg was te horen. Er klonk een zacht waarschuwend gemiauw. De moederkat was hem al gesmeerd met de kleintjes. De honden stoven erachter aan. In de bosjes klonken even later de meest smartelijke geluiden. Van de honden, wel te verstaan. Piepend en jankend kwamen zij weer tevoorschijn. In de verte hoorde de kluizenaar de hondenman hun namen roepen. Nooit heeft de kluizenaar de kattenfamilie meer teruggevonden. Hij wist echter zeker dat zij het overleefd hadden. Eens een zwerfkat, altijd een zwerfkat.

't PAARD DAT OP HOL SLOEG IN DE BINNENSTAD

In Frankrijk woonde een meisje dat er altijd van droomde ooit op een dag met haar paard naar school te gaan. Zij zag zichzelf in haar stoutste droom al, hoog gezeten op haar zwarte hengst, het schoolgebouw naderen. In gestrekte draf zou ze stoer komen aanrijden, de schoolpoort onder door. Ze zou stapvoets het schoolplein opdraaien, haar paard de trap op leiden, de grote glazen deur door naar binnen met hem wandelen, zo haar klaslokaal in, afstijgen en hem tenslotte met de teugels aan het schoolbord vastmaken. Je zou die gezichten van de andere kinderen eens moeten zien. Er zou nog jarenlang over gesproken worden, zo bijzonder zou dat zijn. Het meisje kon er werkelijk uren over liggen fantaseren, hoe fijn zoiets zou zijn. Het meisje zelf was ook bijzonder. Zij woonde op een klein kasteeltje, een petit chateau. Dat kasteeltje lag, geheel ommuurd met eeuwenoude muren, even buiten het stadje. Via een smeedijzeren poort kwam je eerst op een oprijlaan, met links en rechts daarvan twee reusachtige ceders die de wacht hielden bij het kasteel, dat je al kon zien liggen tussen de bomen. Het had twee torens. De oprijlaan boog op het einde af naar links, en dan kwam je langs de oranjerie en de duiventil bij het hoofdgebouw. Aan die kant zaten allemaal hoge deuren met wel honderden kleine raampjes die uitkeken over de tuin, met achterin de paarden-

wei. 's Avonds zag het er heel sprookjesachtig uit, met al die raampjes. Uiteindelijk belandde je vanzelf voor het bordes, met de voordeur. Als je aan de bel trok kon je die door het hele gebouw horen galmen, zo'n lawaai maakte die. Binnenin gekomen, kwam je in een hal met een enorme spiegel met rechts de antichambre, waar patiënten even konden wachten, als haar vader, die dokter was, nog even bezig was. Verder had je aan die kant de spreekkamer, en achterin de salon annex eetkamer. Aan de linkerkant kwam je via een gang langs de galerieruimte van haar moeder, - daar hingen schilderijen en gouaches van artiesten, de zadelkamer, en een enorm grote jachtsalon. In de hal leidde ook een fraaie antieke trap naar boven, waar tal van slaapkamers waren: de Rode Kamer, de Blauwe Kamer, de Groene Kamer, de Gele Kamer, allemaal met een eigen badkamer. Die kamers waren van de broers van het meisje, maar die waren allemaal al het huis uit. Zij werden af en toe voor gasten gebruikt die kwamen logeren. Het meisje zelf, Wendela, sliep in de torenkamer. In de andere torenkamer had haar vader, speciaal voor haar, een douche laten maken. Via de Oranjerie, dat is een fraaie lichte ruimte met veel glas, waar vroeger de bolletjes, stekjes en plantjes gekweekt werden, leidde een andere trap naar boven, naar de vertrekken van het personeel. Als je helemaal doorliep kwam je uiteindelijk op een enorme zolder waar haar moeder een theaterzaaltje had laten

maken. Er was altijd wel iets te doen op het kasteel. Er waren openingen in de galerieruimte, waar haar moeder probeerde de schilderijen van de artiesten te verkopen. Ook waren er regelmatig kleine theatervoorstellingen op zolder. Jaarlijks was er ook het beroemde jachtpartijtje. O ja, rechts op het terrein bevond zich nog de gaardenierwoning, daar woonde de tuinman Francois en zijn vrouw Yvonne, die vroeger dienstmeisje op het kasteel was geweest. Yvonne was nu in de negentig en helemaal kromgegroeid van al het werken. Net als Francois die altijd in de tuin had gewerkt. Er bevond zich aan die kant ook nog de enorme moestuin. Af en toe werden er door haar ouders etentjes georganiseerd, met gerechten uit eigen tuin. Helemaal achterin was het koetshuis en daar bivakkeerde het paard van het meisje. Vaak was zij daar te vinden om haar paard te verzorgen. Er lag altijd heerlijk geurend vers hooi op de grond, en zij hield ervan om hem iedere dag helemaal van onder tot boven te borstelen, zodat zijn huid prachtig diepzwart ging glanzen. Ook zijn lange manen werden natuurlijk mooi gekamd. Bij wedstrijden kreeg hij soms vlechtjes met strikjes erin. Daarna mocht hij naar buiten, naar het weilje, 's ochtends vroeg bond zij hem een dekentje om, het was er dan nog te koud. Of zij ging met hem uitrijden in de bosrijke wijde omgeving. Via achterweggetjes kon zij soms urenlange tochten langs de landerijen met hem maken. Hij raakte

altijd totaal bezweet, en zodra zij terug in het koetshuis waren, wreef Wendela hem met ruwe doeken weer helemaal goed droog. Haar paard, Samson, was heel betrouwbaar, zolang zij maar in de buurt was. Met anderen in zijn nabijheid kon hij nog weleens een beetje bokkig worden. Het was net of hij Wendela duidelijk wilde maken dat hij alleen op haar aanwezigheid gesteld was. Niemand, behalve zij mocht hem nabijkomen. Als je dat eenmaal wist, was er verder niet veel aan de hand. Stiekem vond zij het wel een mooie gedachte. Voor haar stond ook op nummer één: Samson.

Vandaag was het weer zover. Het was najaar en het werd weer tijd voor het gebruikelijke jacht-partijtje in de bossen in de omgeving. Men verzamelde zich al voor dag en dauw. Van heinde en verre kwamen er bevriende kennissen en boeren, met hun paarden in aanhangers achter hun auto, de oprijlaan afrijden. Niet te missen, die jaarlijkse heugelijke gebeurtenis, de jachtstoet vertrok vanuit Le Paradis. Achter uit de auto's sprongen als eerste de uitgelaten blaffende jachthonden. De honden mochten op het grasveld voor het huis ravotten. Het geblaf klonk maar wat vrolijk en blij. De paarden werden stuk voor stuk uitgeladen en via een sluis van stalen hekken liepen zij als vanzelf de paardenwei in. Daar mochten zij eerst even bijkomen van de soms lange reis. Hun

baasjes hielden hun paarden aan de teugel en lieten hen eerst maar eens wat in de rondte stappen. Het was nog mistig. Er werden dekens over de paarden gegooid. De eerste zadels werden hier en daar al vastgegespt, zwarte caps gingen reeds op het hoofd, geweren werden nog voor een laatste maal gecontroleerd. En daar ging het even later los. De jachthoorns schalden en er werd meteen een flinke draf ingezet. Het geroffel van de paardenhoeven over het wegdek klonk Wendela als muziek in de oren. De meute honden blafte opgewonden, kort keffend elkaar om de voorste plek verdringend. Voor het eerst mocht Wendela dit jaar mee op pad met Samson. Haar vader had er het volste vertrouwen in dat zij hem de baas kon blijven, als er eens iets onverwachts zou gebeuren. Haar vader reed helemaal vooraan aan de kop van de stoet. Zij zag hem omkijken naar haar en glimlachend zwaaien, zij zwaaide naar hem terug. Zij hield van haar vader, hij was haar held. Met de brede rug van haar sterke paard Samson onder zich voelde zij zich als een klein koninginnetje, zij reisde in haar hoofd terug in de tijd. Zo ging dat dus destijds aan het Franse Hof, en 66 niet eenmaal per jaar, maar wekelijks. Dagelijks! Zij voelde zich volmaakt gelukkig. De stoet bereikte het bos. Nu werd het spannend. Het was een drijfjacht, er werd op wilde zwijnen gejaagd. Er werd een linie gevormd en dwars door de bomen ging het voorwaarts. De geluiden, de

geuren, even later de eerste schoten, dat alles werkte in op de zintuigen van het meisje, dat haar paard vol de sporen gaf. Zij voelde zich één met haar dier. Zij beheerste hem volledig en hij liet zich door haar vaste hand leiden. Af en toe sprongen zij over een omgevallen boomstam, of over een greppel. Het paard dampte en snoof de boslucht diep in via zijn wijdopen gesperde neusgaten. Wendela boog zich even voorover en klopte hem op zijn flank. Er was een flinke kudde wilde zwijnen van zeker vijftig stuks opgespoord en de groep werd ingesloten. De honden joegen de beesten voor zich uit en de een na de ander werd afgeschoten door de jagers. Wendela moest wel wennen aan dit wrede schouwspel. Haar vader had uitgelegd dat het om nauwkeurig wildbeheer ging, anders kwamen er veel te veel van die beesten. Dat kon wel zijn, maar toch hoorde Wendela een paar biggetjes luid om hun moeder schreeuwen, die zojuist was neergeschoten, en dat ging haar door merg en been. Ineens kwam er van rechts een jongeman op een bles op haar af, die net iets te hard tegen Samson op denderde. Haar paard steigerde woest en gooide haar van zijn rug af. Het meisje kwam met een klap op de grond terecht en bleef even verdoofd liggen. Toen zij zich oprichtte was Samson er al vandoor. Het paard was totaal in paniek geraakt en was nergens meer te bekennen. De jongeman zat geknield bij Wendela die haar pijnlijke ledematen wreef.

Gelukkig niets gebroken. In het centrum van het stadje op het plein voor de Middeleeuwse kerk was een processie aan de gang. Het beeld van Maria, de Moeder Gods, werd rondgedragen. Een priester schreeuwde luidkeels de gebeden terwijl hij met zijn wierookvat in de rondte zwaaide. Een handjevol oude tangen en oude knarren volgde de stoet, hun Wees Gegroetjes prevelend, met hun oude gerimpelde handen hun rozenkransen afwikkellend. Hoeveel rondjes had de stoet nu al om de kerk gemaakt? Een paar extra rondjes kon blijkbaar geen kwaad..Plotseling denderde een groot zwart paard het plein over en rende dwars door de stoet richting een smalle zijstraat. Het beest zag er totaal verwilderd uit, het witte schuim vloog uit zijn bek, zijn ogen rolden wild heen en weer. De teugels sleepten achter hem aan. Daar in die zijstraat doemde het schoolgebouw op. Het ongeloofelijke geschiedde. Het paard minderde vaart. In gestrekte draf kwam het aanrijden, en ging de schoolpoort onder door. Stapvoets draaide de hengst het schoolplein op. Het paard ging de trap op, de grote glazen deur door en wandelde rustig naar binnen, zo het klaslokaal van Wendela in, de stomverbaasde maître kon hem tenslotte met de teugels aan het schoolbord vastmaken.

DE SCHORPIOEN DIE MAAR NIET DOOD WILDE

In Algerije leefde ooit eens een tirannieke koning die gek was op schorpioenen. Hij hield de beesten in een speciale kamer gevangen en ging elke dag even kijken door een raampje hoe het met zijn vrienden gesteld was. Schorpioenen zijn heel schuwe beestjes. Zij leven bij voorkeur onder een steen of in één of andere spleet. Als je hen met rust laat gebeurt er niets. Als je hen stoort of opjaagt, of als je een van die beestjes in je bed hebt zitten en je gaat er per ongeluk bovenop liggen, gaan zij, - overigens mijns inziens terecht -, onmiddellijk tot de aanval over. Zij hebben een rechtopstaande angel, die alle kanten op kan draaien en als je daarmee gestoken wordt heb je een probleem. Je krijgt een zwelling en wordt ziek. Grotere exemplaren zijn letterlijk levensgevaarlijk. Als die je te pakken nemen en bijten kun je daaraan doodgaan. Dat kwam de koning zo af en toe dan ook heel goed van pas! De koning hield die beesten namelijk niet alleen als hobby, maar hij gebruikte de diertjes ook als een geheim wapen. Als hij iemand uit de weg wilde ruimen, zorgde hij dat er zo'n vuistgrote schorpioen toevallig in diens bed terecht kwam en dan was het snel gebeurd met zo iemand. Er kraaide geen haar naar, het waren effectieve moordmachines, die schorpioenen. De wrede koning heerste met ijzeren hand. Iedereen was doodsbang voor hem, je wist nooit of

hij niet ergens in je huis één van die gruwelijke schorpioenen verstopt had. De koning gebruikte zijn moordwapen maar een heel enkele keer, maar de burgers waren zo bang dat zij altijd hun matrassen controleerden, hun keukenkastjes, de voorraadkelders, zelfs op de kakdozen werd gekeken of er niet zo'n eng beest onder de houten deksel zat. Slimane was een man van een jaar of vijftig, die behoorde tot een nomadische stam, die van de Toearegs. Het was een gehard woestijnvolk en Slimane speelde altijd de rol van de dorpsgek, hoewel hij helemaal niet op zijn achterhoofd was gevallen. Hij zat wel vol grapjes. Zo had hij bijvoorbeeld een kip. Die had hij als klein kuikentje aan zich laten wennen en met die kip kon hij dus alles doen wat je maar kunt bedenken. Hij gebruikte hem als bal om naar zijn kinderen te gooien. Als hij uit vissen ging, zat de kip gezellig op het uiteinde van de hengel, en hing zo, als een kip-op-stok, vlak boven het water. Hij liet hem ook wel eens op zijn schouder zitten, maar dan probeerde hij de ogen van Slimane uit te pikken, vermoedelijk omdat hij dacht dat de iris in diens oog een graankorreltje was..Slimane gebruikte hem de kip ook als stofzuiger in zijn tent, want hij vrät alles. Hij nam hem zelfs mee in bed, maar dat vond zijn vrouw niets, die was zelfs maar wat jaloers, nota bene op die kip! "Ik maak er nog es soep van!" riep zij. Slimane noemde hem de Kip met de Gouden Eieren. Hij nam hem vaak mee naar de markt. Hij

hield er een heel lang verhaal, dat deze bijzondere kip gouden eieren kon leggen. Als je een dinar betaalde kreeg je het vanzelf allemaal te zien. De kip bleef altijd netjes zitten op een fluwelen kus-sentje, totdat de mensen allemaal betaald hadden om het te mogen zien. Slimane pakte hem van onderen beet, met in zijn handen allemaal kleingeld, hief hem hoog boven zijn hoofd, schudde, wachtte tot de kip flink kakelde en liet dan ineens al het geld los. De mensen kropen als gekken over de grond om de muntjes op te rapen! De waardevolle munten, de dinars, die het publiek betaald had, hield de slimmerik Slimane natuurlijk zelf in zijn zak... Slimane gaf ook allerlei wijze adviezen. Als er iemand langskwam die rijk was en die klaagde dat hij nergens tijd voor had, zei hij: "als je niks hebt, heb je niet zoveel om je druk over te maken." "Wat wijs gesproken" meende de rijkaard. "Geef al je geld maar aan mij dan ben jij er tenminste vanaf" sprak Slimane met een niet al te serieuze glimlach. Soms was er ruzie, bijvoorbeeld over een baby. Zowel de ene vrouw als de andere zei dat het haar kind was. Slimane trok dan zijn zwaard, hield de baby hoog in de lucht, en riep: "Allebei de helft!" "Neen!" kreet de echte moeder, "geef het kind dan maar aan haar." Zo wist Slimane wie de echte moeder was. Op een dag kwam er een gemaskerde man langs die in het zwart gekleed was en die zei: "Ik heb veel goeds over u gehoord, Slimane, kan ik u even onder vier

ogen spreken?” Slimane nam hem mee zijn tent in, opende een aardewerken pot en daar kwam een slang uit kruipen. De Zwarte Man stoof overeind. “Wat doet u nu in vredesnaam?” “Een gesprek onder vier ogen, dat wou u toch?” hij borg de slang alweer onder de deksel. De man wist nu dat met Slimane niet te spotten viel. “Heb ik uw vertrouwen?” vroeg de Zwarte Man. “Als ik u vertrouw, zult u mij ook moeten vertrouwen, en ik weet niet of dat wel zo verstandig is? Gaat u vooral verder.” “Ik ben lid van het Geheime Genootschap van de Zwarte Mannen” fluisterde de man. “Ja daar heb ik weleens van gehoord” sprak Slimane diplomatiek. “Om een lang verhaal kort te maken. Wij zijn erop uit om de koning te vermoorden.” Slimane floot zachtjes tussen zijn tanden. “Toe maar, en welke rol moet ik daarbij spelen?” “Die van schorpioen. U bent zogenaamd een rondtrekkende toneelspeler en u speelt de rol van de Schorpioen. De koning is helemaal weg van alles wat met schorpioenen te maken heeft. U wordt ongetwijfeld uitgenodigd op het paleis om uw verhaal voor de koning op te voeren.” “En dan?” vroeg Slimane aarzelend. “U verzoekt de koning uw stuk in de schorpioenenkamer te mogen opvoeren, om twaalf uur ’s nachts, met maar één toeschouwer aldaar aanwezig: de koning.” Er begon Slimane iets te dagen. “U wilt hem door zijn eigen beestjes laten oppeuzelen?” “Dat heeft u goed begrepen.” “En ik word ook opgepeuzeld

zeker?” vroeg Slimane grappend. “Nee, natuurlijk niet. U bent immers zelf een schorpioen!” “Juist ja.” Slimane vond het maar een raar plan. “U heeft een kostuum aan dat speciaal geprepareerd is tegen beten door schorpioenen, er zal u niets overkomen. Ook uw masker is ondoordringbaar.” “Mag ik er een nachtje over slapen?” vroeg Slimane bedeesd. “We gaan meteen op pad. Wij zullen u rijkelijk belonen. Hier is uw kostuum, kunt u het even passen?” De Zwarte Man liet er geen gras over groeien. Slimane ging hoe langer hoe meer voor het idee voelen. Hij haatte de koning net als iedereen. Armoede en uitbuiting, dat was het beleid van die schertsfiguur, met zijn idiote hobby. Hij trok het kostuum aan, het zat hem als gegoten. Zijn vrouw kwam binnen en viel haast flauw. “Griezel, wat ben je toch een rare kerel. Nooit eens normaal. Wat ben jij nu weer van plan?” “Niets bijzonders. Is voor een toneelstukje”, grijnsde Slimane, terwijl hij de angel op zijn kop heen en weer liet bewegen. “Mag ik uw gewaardeerde echtgenoot een paar dagen van u lenen? We belonen hem rijkelijk” sprak de Zwarte Man minzaam. Nog diezelfde avond gingen de beide mannen op weg. Per kameel was het zeker een nacht en een dag reizen. Morgenavond zouden zij bij het paleis aankomen. “De koning weigert natuurlijk om de voorstelling in de schorpioenenkamer bij te wonen.” Slimane had er nog eens goed over nagedacht. “Jij gaat als eerste naar

binnen en vertelt de koning dat je over magische krachten bezit, en dat je immuun bent voor hun beten. Laat hem maar toekijken door het raampje hoe jij die rotbeesten over je heen laat kruipen, eerst de kleintjes en dan ook de grotere exemplaren. Laat die schorpioenen je maar proberen te steken, er zal jou helemaal niets gebeuren. Dan nodig je hem uit om ook naar binnen te komen. Zet hem op een stoel. Doe hem een blinddoek om. Je draait de deur goed op slot en begint met je toneelstukje, dat als titel heeft: De Schorpioen die maar niet dood wilde. Je begint je toverteksten te zeggen en onderwijl let je goed op, spiedend vanuit je ooghoeken of die zwarte krenten al trek in de koning beginnen te krijgen. Zodra zij hem gaan bijten, gaat de koning natuurlijk moord en brand schreeuwen, maar jij kan dat nog veel harder en je belooft hem al die beesten met een hamer dood te zullen slaan.”

Het is avond. Er brandt nog licht in het paleis. De koning is inderdaad nieuwsgierig geworden naar de opvoering van Slimane. Ook het tijdstip, om klokslag 12 uur 's nachts, vindt hij geen probleem. Alleen de plaats van handeling, waarom in de schorpioenenkamer? “Sire, kijk eerst maar gewoon door het raampje, zoals gewoonlijk. Wanneer u overtuigd bent door mijn magische krachten bent u van harte welkom. Zet u gerust neer op de stoel die ik voor u klaar zal zetten midden in de

schorpioenenkamer. Vanaf die stoel zult u het ongelofelijke schouwspel van zo dichtbij mogelijk kunnen volgen.” Dat leek de koning wel wat. Slimane begon de voorstelling met eerst een liedje te zingen, om de beesten naar zich toe te lokken: *Heb je even voor mij, want dan maak je me blij..* Ja hoor, daar kwamen al een paar kleinere exemplaren tevoorschijn. Zij hingen binnen de kortste keren aan Slimane, en waar zij hem ook staken, er gebeurde niets. De koning keek verbaasd toe door het raampje. Toen kwamen, al scharend, een paar vuistdikke schorpioenen op Slimane afgekropen die maar één ding voor ogen hadden: korte metten maken met die brutale indringer. Slimane liet de beesten rustig over zijn pak en masker heen rennen, er gebeurde niets. Toen kwam tenslotte een volstrekt uniek exemplaar achter de stoel tevoorschijn: het was een enorme schorpioen uit Australië, die zo groot was als een voetbal en die even later probeerde Slimane recht in het hart te doorboren met zijn verschrikkelijk giftige angel. Weer gebeurde er niets. De koning kon zijn ogen niet geloven. Hij klopte op de deur en Slimane liet hem binnen. “Gaat u hier maar zitten, Sire, we zijn toe aan het volgende nummer: De Dodendans.” De koning liet zich op de stoel zakken en terwijl Slimane op zijn fluit speelde kwamen nu uit werkelijk alle hoeken en gaten de zwarte duivels aan marcheren. De koning keek zijn ogen uit terwijl de Zwarte Man

buiten ongemerkt de deur op slot draaide. De koning werd natuurlijk meteen gestoken door de eerste de beste schorpioen en begon te schreeuwen. “Bedrieger!” Hij ramde op de deur. “De sleutel, waar is de sleutel?” “Ik denk dat de Kamerheer de deur op slot heeft gedaan, Sire.” Slimane pakte een hamer, en begon voor de vorm één voor één op de beestjes in te rammen. Pets, pets, pets! Slimane deed wat hij kon. Nu werden de overblijvende dieren pas echt boos. “Ik krijg hen niet allemaal tegelijk doodgeslagen, het spijt mij, o koning!” Pats, een grote! De koning hoorde het al niet meer. De zwarte monstertjes kropen met tientallen tegelijk over hem heen. Hij was al te vaak gestoken, het gif raasde reeds door zijn lichaam. Hij danste als een gek in de rondte en sloeg in het wilde weg de beesten van zich af. “Doe iets, sukkel” hijgde hij. “Straks ga ik nog dood.” Slimane keek toe hoe de koning wel een half uur lang lag te worstelen en te kronkelen. Toen zette hij met zijn gehandschoende hand de Australische reuzenschorpioen op het lichaam van de wrede tiran, eindelijk stierf deze na zijn langdurige strijd aan een diepe doodsstek van diens angel, recht in zijn hart. Slimane ontving zijn ruime beloning van de broederschap van de Zwarte Mannen. “En, was het lastig?” vroeg de Zwarte Man. “Alleen de allergrootste Schorpioen wou niet meteen dood...” antwoordde Slimane gnuivend.

HET WESPENNEST EN DE PETROLEUMKAN

Dit wordt een verhaal met een wel heel vreemde geschiedenis. Ik vertel eerst even iets over de tijd waarin de gebeurtenissen zich afspeelden. Een beetje ingewikkeld, maar je kunt het misschien toch al wel begrijpen. Duitsland werd, nog niet eens zo heel lang geleden, na afloop van de Tweede Wereldoorlog in 1945, gescheiden door een IJzeren Gordijn. Het verslagen Duitsland was na afloop van de oorlog namelijk opgesplitst in een oostelijk en westelijk gedeelte. Er was onmiddellijk na de Tweede Oorlog een zogeheten Koude Oorlog uitgebroken. De Geallieerden trokken zich terug in het westen van Duitsland, Oost-Duitsland kwam onder invloed van Rusland. De Geallieerden: Engeland, Frankrijk en de USA, onderhielden een luchtbrug met de hoofdstad Berlijn, dat juist midden in Oost Duitsland lag. De Russen hadden dit laatste bolwerk van de nazi's, ten koste van zeer veel verliezen, ontzet uit de klauwen van Hitler. Toch behoorde in ieder geval West-Berlijn nog tot de westerse invloedssfeer. Oost-Berlijn was nu van de Russen. Koude Oorlog dus. Het was een vreemde gespannen situatie, het wantrouwen was enorm. Later werd een muur gebouwd, dwars door de stad Berlijn. Als je er probeerde overheen te klimmen, omdat je vanuit het oosten wilde vluchten naar het westen, werd je neergeknald door de Vopo's. Dat waren Oost-

Duitse, door Russen opgeleide politieagenten, die de wachttorens bemanden en die dag en nacht de grens bewaakten. Iedereen in het westen was bang voor de Russische Beer, Stalin en diens communistisch bewind. Hij heerste als een tiran, gebruikte terreur om zijn wil op te leggen aan de bevolking. Wie er het niet mee eens was, werd vermoord of naar een concentratiekamp in Siberië gestuurd. Dit werd ook wel de Goelag genoemd.

Dit verhaal speelt zich af in zo'n strafkamp in Siberië, dat gesticht was in de tijd dat Stalin nog aan de macht was. Het kamp was eigenlijk een soort dorpje. Een omheining was er niet, want als je zou wegvlugten, wist je zeker dat je de hongerdood zou sterven op de onafzienbare toendra's. Er zaten in dat kamp voornamelijk mensen die na een schijnproces vaak tot levenslange opsluiting veroordeeld waren, omdat zij het gewaagd hadden zich te verzetten tegen het schrikbewind van die monsterlijke Stalin, die miljoenen mensen doodde of gevangenhield. Er waren wel "bewakers" die erop moesten toezien dat de gevangenen hun werk deden. Die bewakers zaten dag en nacht in een soort wachtruimte. Men dronk daar eigen gestookte drank, een soort stookolie, waar een heel hoog percentage alcohol in zat. Soms rolden er 's ochtends vroeg ineens twee kerels uit die kroeg, mannen met van die grote snorren en zwarte hoeden, met littekens op

hun gezichten, en die gingen dan tot slot eventjes op de vuist. Deze heren waren namelijk helemaal doorgezopen, en hadden soms dagenlang zitten hijsen. Al gauw kwamen er messen aan te pas, maar meestal liep het toch wel goed af, met hier een daar een ondiepe snee in een arm of been. Die dropen dan af naar huis om eindelijk hun roes te gaan uitslapen. Soms kon je zo'n heerschap midden op de kampweg zien liggen, omdat hij niet meer voor of achteruit kon. Aan de kant leggen was het enige wat erop zat, en soms zag je hem dagen daarna nog zo liggen, zo dronken als een tor. Dat was geen al te vrolijk gezicht. Buiten dat wachtlokaal bij de stapels met de kratten met lege bierflessen waren altijd een stuk of wat waakhonden aan het ravotten. Het waren eigenlijk meer een soort hyena's, die elkaar bij voorkeur in hun allang afgekloven staarten beten. Er kroop soms een klein - hooguit driejarig - zigeunermeisje te midden van dat stelletje ongeregeld rond. Dat kindje was poedelnaakt en probeerde mee te knokken door die vieze beesten ook in hun staarten te bijten. Er hing kortom een lugubere sfeer op die plaats, en je kon er als gevangene nog net in leven blijven, met het kleine beetje voedsel dat je elke dag toebedeeld kreeg. Of je stierf..De kampcommandant was een barse Oost-Duitse man, die in 1945 in Oost-Berlijn in dienst was getreden bij de Russen. Hij was begonnen als eenvoudig politieagent. In 1949 had hij het - na de

stichting van de nieuwe socialistische heilstaat in OostDuitsland, de DDR -, tot wachtcommandant van de Volks Polizei geschopt, bij de grens met West-Berlijn. Later vond hij het als Vopo een sport om mensen die de grens probeerden over te steken naar het vrije westen, vanaf de wachttorens neer te knallen. Nu was hij op oudere leeftijd hier in Siberië terecht gekomen. Hij was een beruchte figuur die op zijn ronde elke gevangene die hij tegenkwam wel iets toesnauwde. Bijna altijd sloeg hij een gevangene met zijn zweep. Deze wrede commandant werd daarom echt gehaat door de kampbewoners. Omdat hij zich de koning van het kamp waande, woonde hij in het mooiste huis van het dorp, het was vroeger van de notaris geweest. Het was een mooi en statig huis met twee bovenverdiepingen en het was van leem gebouwd. Die oude herenhuizen waren daar vaak van leem, met een rieten dak. Leem is gewoon koeienstront vermengd met lössgrond. Zo'n lemen woning was heerlijk warm in de winter, en verrukkelijk koel in de zomer. Die huizen werden gebouwd volgens een duizenden jaren oude methode. Tegenwoordig wordt leem soms ook weer in de bouw gebruikt, als natuurlijk product. Maar goed, daar, in die kampvilla, woonde dus die bullebak. Er was iets aan de hand met deze verschrikkelijke kerel dat niemand wist, behalve hijzelf. Je moet namelijk weten dat hij hoog allergisch was voor wespensteken. Dat wil zeggen, wanneer hij gestoken

werd, kreeg hij over zijn hele lichaam rode blaarvorming en kon hij nauwelijks meer ademhalen, zo benauwd kreeg hij het. Je kunt je voorstellen hoe panisch deze rotzak was voor die kleine beestjes! Als hij er eentje zag rende hij meteen naar binnen, en bleef dan urenlang in huis opgesloten, met alle deuren en ramen potdicht. Heel voorzichtig kwam hij na verloop van tijd dan weer tevoorschijn en niemand begreep eigenlijk goed wat er met hem aan de hand was. Hij ging vervolgens zoals gewoonlijk maar weer eens zijn ronde doen, om de gevangenen met de zweep aan te sporen harder te werken. Vanuit zijn ooghoeken spiedde hij voortdurend of hij nog ergens een wesp zag. Je kunt je voorstellen dat er op zomerse dagen wel meer dan één wesp daar in de buurt rondvloog en dan moest de commandant dus al die tijd binnenshuis blijven. Dat vonden de gevangenen natuurlijk prima, die hoefden eindelijk minder hard te werken!

Op zo'n dag dat het weer eens raadzaam was om binnen te blijven, besloot de kampcommandant, om de verveling enigszins te verdrijven, zijn zolder maar eens op te gaan ruimen. Er stonden daar nog allemaal spullen uit de tijd dat hij in OostBerlijn gediend had. Hij opende de ene na de ander koffer en liet zijn oude VOPO - uniform door zijn handen glijden. De doos met onderscheidingen, die namens Vadertje Stalin bij zijn afscheid destijds

aan hem uitgereikt waren “voor bewezen diensten”, was hij al helemaal vergeten. Vol trots bekeek hij een paar foto’s waarop hij vaag te zien was op een van de wachttorens. Op de voorgrond hing een door hem persoonlijk neergeschoten jongeman in het prikkeldraad, die destijds geprobeerd had te vluchten. Dat waren nog eens tijden! En nu zat hij hier weg te kwijnen in dit godverlaten dorp, te midden van kakkerlakken (dat wil zeggen, de gevangen) en, erger nog, te midden van wespen! Ineens hoorde hij buiten de wind opsteken. Het klimaat is heel erg grillig in die regionen, en het kon midden op de dag ineens gaan stormen. Gelukkig zat hij hier veilig, zo onder het dak. Hij keek nog eens wat rond, verplaatste hier en daar nog een meubelstuk of een stapeltje oude papieren. Toen hij met een ragebol langs de balken streek om daar de spinnenwebben weg te halen, meende hij ineens een gezoem te horen. Wat kon dat nu zijn? Hij keek nog eens goed, en verschoot toen van kleur. Daar, bovenaan aan die balk, hing een enorm wespennest, en hij had er per ongeluk tegenaan gestoten! Er hing zo’n grote grijze soort van wolk, hij kon in de talloze gaten de witte larven zien zitten, en die wolk zat ook nog eens werkelijk helemaal bezaaid met wespen. Hij wist zich geen raad. Wat te doen? Hier, een wespennest, in zijn eigen huis! Toen kreeg hij een idee. Hij zag een oud blik met petroleum staan. Hij had in zijn herinnering ooit weleens gehoord dat je

de rotbeestjes kon uitroken met doeken gedrenkt in petroleum. Hij ging op zoek naar een vat of blik, en vond toen gelukkig een oude stalen emmer zonder hengsel. Hij vond ook wat oude vodden, en hij drenkte deze in de petroleum. Af en toe keek hij omhoog of de wespen hem niet in de gaten kregen. Hij stak de vodden in de hens met een lucifer en deze begonnen meteen te roken en te stinken. Hij haastte zich terug naar het luik, keek nog een keer om en zag toen dat de emmer met inhoud in de fik stond! De vlammen sloegen al uit de emmer! Nee, en dat onder dat rieten dak! Hij moest terug en wel ogenblikkelijk. Hij rende terug, struikelend over de doos met zijn onderscheidingen, en probeerde de vlammen te doven. Het ging niet! Hij moest de emmer naar buiten smijten. Hij keek even naar het raampje in de zijmuur, dan moest hij het daar maar doorheen naar beneden gooien. Hij pakte de brandende emmer met beide handen beet, en liet hem gelijk weer uit zijn handen vallen, zo gloeiendheet was dat ding. De brandende doeken en vodden die alles deden behalve roken, waren eruit gevallen. Nu begonnen er snel dingen vlam te vatten. Hij trapte wild om zich heen om het vuur te doven, toen zich ineens tientallen wespen op hem stortten. Hij raakte in paniek en sloeg de beesten van zich af. Hij hoorde een klap, door de wind was het luik dichtgevallen. Hij probeerde én het vuur te doven èn de beesten te verjagen. Hij werd overal

gestoken. En de wind wakkerde de vlammen aan, het rieten dak begon in de hoek al te branden! Iets later roken de gevangenen ineens een brandlucht. Toen ontdekten zij waar het vandaan kwam. Het huis van de gehate kampcommandant stond in de fik! En er was niemand die bevel gaf om te blussen? Zij keken vanuit de verte toe hoe het huis brandde als een fakkel. Je kon - als je goed luisterde, de commandant horen brullen. Er was niemand die een hand uitstak.

HET KALFJE DAT ZICH OP HET IJS WAAGDE

Het was een echte ouderwetse Hollandse winter. Het was al een hele maand flink koud geweest, maar het was inmiddels februari en nu ging de temperatuur nog veel verder naar beneden. Op sommige plaatsen had men 15 graden onder nul gemeten! Overal waar je keek lag een flink pak sneeuw, zelfs de enorme daken van de grote Noord-Hollandse stolpboerderijen kraakten onder het enorme gewicht van die sneeuwmassa. Bij een boer verderop was zelfs een van de daken van een oude schuur als een pudding in elkaar gezakt. Er waren er die uit voorzorg de sneeuw ruimden, zelfs van hun dak..Het was voor kinderen een heerlijke tijd. Overal zag je hun gekleurde mutsen, hun rode gezichtjes, hun dik ingepakte handjes, waarmee zij hun sleetjes voorttrokken, sneeuwpoppen maakten, of elkaar met sneeuwballen bekogelden. Op de kop van de ringdijk waren de iets oudere kinderen drukdoende om met hun sleet recht naar beneden te suizen, sommigen hevig van links naar rechts slingerend op een zelfgemaakt gammel bouwsel, er was één jongen bij die een metalen motorkap van een oude auto als sleet gebruikte. Het ging in alle gevallen met een noodvaart naar beneden, je kon de meisjes tot ver in de omtrek hun gilletjes horen slaken. De meren waren diep dichtgevroren, en overal werd uitbundig geschaatst. Ook op de sloten en tochtgaten was het

soms een drukte van jewelste, vanwege de talloze toertochten. Toch zakten er ook weleens mensen door het ijs. Door de sneeuw was het lang niet overal betrouwbaar. En de windwakken zag je al helemaal niet. Goed oppassen was het devies..

Het mooiste gebeuren vond in het weekend plaats, wanneer de schaatswedstrijden plaatsvonden op de ijsbaan waar een paar boeren uit de omgeving met strobalen het parcours hadden uitgezet. Je schaatste tegen leeftijdgenoten. Als je de wedstrijd won kreeg je een mooi rood lintje opgespeld. Na afloop was er dan nog een ijshockeywedstrijd, de jongens die daaraan meededen sloegen nog net niet elkaars hoofd eraf. Op zondag gingen na de kerkdienst een paar goedwillende boeren uit de buurt met hun auto's rondjes om de kerk racen, met een hele sliert sleeën erachteraan. De kunst was om te zorgen dat je 82 sleetje in de bochten niet kantelde natuurlijk. Dat vereiste nogal wat stuurmanskunst met de voeten. En je moest met je bovenlichaam buitenboord gaan hangen, anders ging je onherroepelijk om. Als je slee toch omsloeg, hield je jezelf gewoon zo goed mogelijk eraan vast en liet je zo jezelf zo aan die omgeslagen slee voortslepen. Vooraan bij de bumper was genoeg plaats voor de kleintjes. Daar kon het niet zoveel kwaad, behalve natuurlijk dat je de uitlaatgassen inademde. Soms brak er weleens een touw, en dan had zo'n hele sliert sleeën die

erachter hing het nakijken. Helemaal achteraan lagen de grote jongens op oude houten ladders. Vorig jaar was een van hen met een noodgang tegen de stoeprand gekwakt. Niet alleen zijn ladder, ook een paar rugwervels waren toen versplinterd.

Vandaag had een van die gasten het gepresteerd om met een oude auto het ijs op te scheuren. Tegen betaling mocht je meerijden. Hij stoof de plas over en gooide een paar maal het stuur ineens om, waardoor de auto hevig ging slippen en in de rondte ging draaien. Leuk hoor!

Er was een hele lieve jongen uit het dorp, Ids, die een beetje achterlijk was. Hij lachte altijd. Zijn vader was boer en zijn zoon mocht meehelpen op de boerderij. Ids was gek met dieren. Vooral koeien hadden zijn hart gestolen. Die stonden nu natuurlijk allemaal op stal. Er was onlangs onverwacht een kalfje geboren, en daar was Ids hele dikke maatjes mee. Hij had het dier dag en nacht verzorgd. Omdat het winter was moest het af en toe bijgevoerd worden met de fles. Soms nam hij het mee aan een touw en maakte zo een wandelingetje om de boerderij. Hij gaf hem allerlei lekkers en maakte soms zijn kalverbilletjes netjes schoon. Het liefst had hij hem ook meegenomen naar zijn slaapkamer, maar dat mocht niet. Zijn vader was die ochtend al vroeg vertrokken om een

dagje erop uit te gaan naar de veemarkt. Ook wilde hij naar een nieuw model dorsmachine gaan kijken. Aan de achterkant poept zo'n nieuwe machine de stobalen als grote (d)rollen eruit, kant en klaar verpakt in zwart plastic. Als de aankoop doorging moest zijn vader ook nog langs de Bank van Lening.. Ids, aangetrokken door het gebeuren met de slippende auto op het ijs, wilde zijn maatje niet in de steek laten, en had zijn kalfje aan een touw door het weiland meegenomen. Met wijd opengesperde ogen stond hij nu stilletjes aan de kant tussen het riet te kijken naar het schouwspel. De auto kwam soms vlak langs hem scheuren, hij kon de uitlaatgassen ruiken. De bestuurder had zijn auto goed doorgeladen met joelende en gillende meisjes. Zij zwaaiden en lachten naar hem. Het kalfje rukte en trok aan het gerafelde touw, maar Ids was oersterk en rukte net zo hard terug. Daar kwam de auto alweer de bocht om scheuren, hij lachte maar eens breed naar dat meidenspul, hij hoorde hun opgewonden stemmen op afstand. Toen, ineens, stopte de auto, vlakbij de plek waar Ids met open mond stond te kijken. De bestuurder, een opgeschoten knaap die net zijn rijbewijs had gehaald, wilde een leuk stoer geintje uithalen. Hij stapte uit. Hij vroeg Ids of het kalf ook even het ijs op mocht? Dat mocht, Ids gaf het touw aan hem over en de knaap begon te rukken en te trekken aan het kalf, net zolang totdat hij, wanke- lend op zijn pootjes, achter de auto op het ijs was

beland. Plotseling maakte de knaap bliksemsnel het touw vast aan de bumper en sprong in zijn auto. Hij gaf gas en ja hoor daar ging het, het kalfje probeerde half lopend en rennend de wagen bij te benen, maar al snel zakte het door zijn poten en liet het zich voortslepen over het ijs. Dwars over de plas ging het nu en overal bleven de mensen stilstaan om te kijken naar dit merkwaardige schouwspel. Inmiddels rende Ids luid schreeuwend achter de auto aan. De bestuurder joeg de auto met een flink gangetje de hele plas over, en kwam gevaarlijk dicht in de buurt van de windwakken. Net op tijd gaf hij een fikse draai aan het stuur waardoor de wagen om zijn as draaide en toen gebeurde het. Het touw brak en het kalf gleed rechtdoor, recht op de wakken af. De jongen met de auto had niet eens wat in de gaten. Het kalf gleed met een flinke vaart een van de wakken in en schoof nog zeker een meter of vier door, en raakte zo beklemd onder het ijs.

Even later arriveerde Ids op de onheilsplek. Hij brulde als een stier, de tranen stroomden over zijn wangen, terwijl hij woest begon te stampvoeten op de plek waar zijn kalf onder het ijs lag. Het dier staarde hem aan met wijd opengesperde ogen. Maar het ijs was veel te dik. Ids leek zelf wel een dier, zo ging hij tekeer. Hij ging languit op het ijs liggen en ramde met zijn knuisten op de ijsvloer, tevergeefs natuurlijk. Een aantal schaatsers had inmiddels door dat er wat aan de hand was en

kwam zijn kant op geschaatst. Wild huilend en schreeuwend kroop Ids over het ijs naar het wak en liet zich erin glijden. De schaatsers riepen dat hij zich koest moest houden, men ging hulp halen. Hij spartelde rond in het ijskoude water, de schaatsers durfden niet dichterbij te komen, het ijs was veel te onbetrouwbaar op die plek.

Later kwamen een paar jonge kerels aanrennen met een lange ladder, zij schoven binnen de kortste keren de ladder uit, legden hem languit op het ijs en duwden hem richting het wak, waarin Ids, reeds half en half buiten bewustzijn, rondobberde. Een van hen knoopte een touw om zijn middel en kroop over de ladder naar Ids toe. Hij bereikte ternauwernood het wak en reikte naar de jongen, maar kreeg hem net niet te pakken. Toen liet hij zich ook in het wak zakken en klauwde zich door het ijskoude water naar hem toe en greep hem bij zijn lurven. Hij probeerde met één arm om de jongen geslagen om uit het wak te klauteren, maar dat lukte niet. Het ijs brokkelde steeds opnieuw af aan de randen. Hij kantelde zich op zijn rug, omarmde Ids met beide armen, en gaf een brul dat ze moesten trekken. En zo, beetje bij beetje, werden die beiden, half verzopen, naar veiliger gebied getrokken. Intussen had zich een hele menigte verzameld, die even later stond toe te kijken hoe een van de andere hulpverleners mond-op-mondbeademing op Ids toepaste. Zou hij het halen?

Gelukkig kwam hij na een poosje weer bij en men keek stilletjes toe hoe de lijkbleke jongen, in dekens gewikkeld, op een geïmproviseerde draagbaar werd weggedragen.

Het is volop zomer. Wie dit verhaal kent, weet dat Ids er nooit meer helemaal overheen is gekomen. Zijn verdriet was te groot. Het verlies van zijn kalf te ingrijpend. Hij lachte niet meer. Nooit meer. Soms kon je hem, ver na zonsondergang, in de punter van zijn vader in de hoek van de plas aantreffen, daar waar de brede sloot in het meer uitmondt, bezig om met een pikhaak zijn maatje te zoeken. Zijn zachte huilen was door de wind goed hoorbaar, voor iedereen.

INHOUDSOPGAVE KOETJES EN KALFJES:

De koe die voor eeuwig op reis ging
Cadeau van de buurman: een reuzenkonijn
De jager die de slaap niet kon vatten
Niet alle eendjes zwemmen in het water
De hondsdolle hond in de nacht
Het applaus van tropische vogels, boomkikkertjes
en andere dieren
De slapende slang in de keuken
De ondeugende aap in de dierentuin
De schildpad die het niet op mensen had
De poezen en de vechthonden
Het paard dat op hol sloeg in de binnenstad
De schorpioen die maar niet dood wilde
Het wespennest en de petroleumkan
Het kalfje dat zich op het ijs waagde

LIJST van ALLE MULTIMEDIALE PRODUCTIES:

VIDEO PRODUCTIES

AAN GENE ZIJDE

Videoproductie in 30 delen

Volledige afspeellijst 1 - 30 afleveringen op: _

<http://www.videotheater.nl>

Onemanshow die in het hiernamaals speelt in 30 afleveringen.

De hoofdpersoon van de toneelroman 'Aan gene zijde' is een man met een multiple personality syndroom: hij bestaat uit maar liefst 25 personificaties!

Het verhaal speelt zich af in het hiernamaals. Deze tragi-komedie zit vol verwijzingen naar de actualiteit, zoals bv de totalitaire financialisering van de samenleving, opkomend fascisme, maar ook naar geschiedenis. Er worden tal van filosofische uitstapjes gemaakt. Al met al is het een rocky horrorshow, met veel satirische en soms zelfs satanische issues. Onontkoombaar gaat het tenslotte ook over de dood..

Citaat uit de reactie van Johan Reyniers, dramaturg Toneelgroep Amsterdam :

'..Je toneelroman is een formidabele krachttoer. Hij is Dantesk omdat hij zowat elke problematiek aankaart die in de wereld van vandaag van belang is. Rabeliaans in de uitbundigheid van taal en dialogen. Boschiaans als schildering van een infernale wereld die alle kanten opschiet. Hij herinnert aan het middeleeuwse narrenschip en de stoet van dwazen.'

'De boeiendste passages vind ik die waarin de verbeelding een vrije vlucht neemt zodat personages en verhaal een metafoor worden die de concrete werkelijkheid overstijgt.'

Welkom op het Feest van de Dood..

1- 30 afleveringen:

Afl 1 Filos over : Kosmos, hiernamaals, dood, zelfdoding, vrije wil.

<https://youtu.be/I2gKdQJkqEo?si=7SInSx76ln4DFsZW>

Afl.2 Filos introduceert Lava, zijn liefde, zijn partner.

<https://youtu.be/67DBNVEWYx4?si=NInSaHS1a43IO-u5>

Afl 3 De 1e gast: bastaardzoon Mars doet zijn intrede, daarmee extreemrechts.

<https://youtu.be/jMrwJLBIkpU?si=CvxGHm0SZlthf2l>

Afl 4 Twistgesprek tussen Filo en zoon Mars, hjet anti-fascisme van Filo

<https://youtu.be/nS97rGfrHH8?si=Qnb8zai-XUrKt3VH>

Afl 5 Filo en Lava botsen nu beiden fel met eigen zoon over racisme en fascisme

<https://youtu.be/wUF6wjVWg-o?si=WA-pJm7rt25R5WKb>

Afl 6 De volgende gasten Heidi und Peter en hun biologisch dynamisch bedrijfje

<https://youtu.be/gAmwMpe4b30?si=7Lc2MZEuTEXhiMLo>

Afl 7 Het biologisch dynamisch echtpaar klapt uit de school over hun verleden

<https://youtu.be/C994MCRlguA?si=o0SOJwTPxpRpqe9C>

Afl 8 Vriend van Filo, Econoom Pieter legt het es even haarfijn uit allemaal.

<https://youtu.be/v1iUmVbRMMw?si=m1UiyColr5PZzdvC>

Afl 9 Lollipop, liefdesexpert en minnares vban Filo doet haar intrede

https://youtu.be/WsNviDUArI8?si=uLqA2Y2_p9aYDLsm

Afl 10 Steensma, ooit verzetsman WO II, aan het woord.

https://youtu.be/_ym6BnIXSUY?si=AO7Vov5ehWbILljm

Afl 11 Woedeaanval van echtgenote van Filo,
Lava, zij is strontlazarus.

https://youtu.be/MEeLHjK60Zk?si=yU_ejJrdQfxbdZv9

Afl 12 Entree studiegenote van Filo, de neurologe
Sahra

<https://youtu.be/EacSrrCmzXE?si=tT3LYiGRCl4gS3X1>

Afl 13 Polleke Platoon, politiek filosoof doet zijn
intrede

<https://youtu.be/5Br6EYKSsU0?si=MqmeVaXqrmNVDmrJ>

Afl 14 Jeroen Bosch stelt zich voor, kunstenaar

<https://youtu.be/bEtNMOMx62A?si=CKISD3oxnvezysVL>

Afl 15 Maffiabaas de Don is ook van de partij

https://youtu.be/iLtnKaxbSA0?si=z9dxcOs1BB_0fhLz

Afl 16 Duvelstoejager, oftewel Satan is er ook

<https://youtu.be/0OkLVmGhCbg?si=WQtSTE6o2qr31m8s>

Afl 17 Filo geeft een staaltje ware filosofie weg

<https://youtu.be/TEB-Y4C9FI0?si=Yv67cBxG4HVWjqUp>

Afl 18 Stanis Lawski doet zijn intrede

<https://youtu.be/SGP842PRNU8?si=2vgK3dKh9HJd9zoS>

Afl 19 Nestor interviewt de jonge Filos

https://youtu.be/gXEZxVXUT6A?si=Z_FtNuMHjb1s3BtP

Afl 20 Moslima Nedreth doet een buikdansje..

<https://youtu.be/gXEZxVXUT6A?si=X-XAIQ1Kgzip-0Pp>

Afl 21 St. Antoine de Exupery vliegt er op uit.

<https://youtu.be/aFgQHm46QkQ?si=oExam0u8G15EGEPA>

Afl 22 Celia, hulp in de huishouding, doet een boekje open.

<https://youtu.be/UzViv61vXHg?si=vzeA-Z3n1kqdVdmr>

Afl 23 Dora, psychiatrisch arts, klapt uit de school.

<https://youtu.be/l0BxiGYrJbA?si=sYHf9fYz3bwm8ZKA>

Afl 24 Albracht, auteur toneelroman, doet zijn zegje.

<https://youtu.be/IPGBOLxROQg?si=phnmkVIPdrAoFPCK>

Afl 25 Dr. Schuwe en diens spreekwoorden.

<https://youtu.be/5mtHFjPqtNw?si=rQJH3fuKLhpZQSiw>

Afl 26 Kleinzoon Filos redt zich wel.

https://youtu.be/EOU7WTjj664?si=c7_M7snhHalUzV7f

Afl 27 Brownie komt dansend verhaal halen bij Mars.

https://youtu.be/M7_tOGTU-bl?si=ZuIPdDAH9tymjh5M

Afl 28 Jopie Doerak legt uit wat sociocratie is.

https://youtu.be/x-W5S_cB8yk?si=7Q6Y7-tzxJpF92-r

Afl 29 Wij, Oranjes..Willem Alexander heeft een paar biertjes teveel op.

<https://youtu.be/6CAOJNJbqCQ?si=nb9YK68eHVABghoy>

Afl 30 Apotheose, het slot van het Feest van de Dood.

<https://youtu.be/0XQtMk-m4k0?si=1ukh2FhRj2RzuVsm>

DRIE X DRAMA:

Televisiedramaproducties uitgezonden door NPO

Ondergangen - familievete

<https://youtu.be/0OChH8Vecd8?si=A7up9HDdW1inpXEm>

Dansen wij vanavond?

<https://youtu.be/lor5Q0efzKc?si=NkEn2nEKSj7mDVM5>

De Werking - werkeloosheid leidt tot..

https://youtu.be/ah3R6w_Hh7Y?si=dr5YrXeV9SMBCZ4L

VIDEOPRODUCTIES - DIVERSE LOSSE ITEMS

INTERVIEW

Salto Rutger W. Weemhoff 1985

https://youtu.be/eiOv-dyYLrc?si=CWuAU_hOpbJwBjhf

ROMAN DODEMAN

Tekstlezing Dodeman, ingesproken door de auteur

<https://youtu.be/HxsZ2Mnbqgg?si=3Lrp-wWwNJDqdw8u>

ROMAN DE OERHOER

Tekstlezing De Oerhoer, ingesproken door de auteur

<https://youtu.be/bXG-TGSc3KU?si=wBpB7hG59Cx4snj8>

DE RODE HOND politieke satire

My name is Simon

<https://youtu.be/fX9DIS8h6vc?si=nNdsNKzYw3WZ6nP7>

Who am I?

<https://youtu.be/A3XxviTMJ84?si=8KM5PWi105dg5uIV>

Fitness

[https://youtu.be/0elb-
inv9Pk?si=U79mriepPJDuRpWf](https://youtu.be/0elb-inv9Pk?si=U79mriepPJDuRpWf)

Marlborough Man

[https://youtu.be/E09mDQ0Hff0?si=78aWMTM335
AaRNv-](https://youtu.be/E09mDQ0Hff0?si=78aWMTM335AaRNv-)

The Fucking Frog

[https://youtu.be/6nzsV9XsoPM?si=c09ijMhsuJtQ5
SA](https://youtu.be/6nzsV9XsoPM?si=c09ijMhsuJtQ5SA)

Red Dog is getting his ultimate tattoo

[https://youtu.be/gdRz5iJwQbw?si=vIG9NNpbAnO7
KC9X](https://youtu.be/gdRz5iJwQbw?si=vIG9NNpbAnO7KC9X)

Compilatie Satire De Rode Hond politieke satire,
een toetje van langere video: met 70 typeringen!

[https://youtu.be/dMYW_hyHdkg?si=3kgWys69Ny6
92Juz](https://youtu.be/dMYW_hyHdkg?si=3kgWys69Ny692Juz)

AUDIO PRODUCTIES

DOODSLIEDJES gezongen door de auteur:

O cessate

https://youtu.be/ZEwOhMw6MDg?si=2RBndFyMqlAe_tW0

Am Abend

<https://youtu.be/3CViMVFhHNo?si=ETSIlr053FZqt07Y>

Der Tod und das Mädchen

<https://youtu.be/D5gnrf94gGI?si=fLYaftEOcx4YvUk>

Der Wegweiser

https://youtu.be/7qzyfuiNat0?si=gil4jcTXf_7VF_r1

Komm süßer Tod

<https://youtu.be/XbEI0cgXJnU?si=vll571TptTam65Og>

Der Erlkönig

https://youtu.be/zGm_Aj2SNxw?si=TIq79lpRVwXwMA7I

Litanei

<https://youtu.be/JeTLgkDMJ44?si=PoX9xg0hMZQaud57>

Joh mammo dado

<https://youtu.be/toQnPVp7FN4?si=Tmsx3dKsC6QdzPD7>

I only want to say

https://youtu.be/4u2Wxz-pCXQ?si=PZU38-DwJ4slQ5_i

Toetje

<https://youtu.be/3p3xUeBJJvc?si=OROsS8dctKEOkvyc>

DE DRENKELING 15 x audioproducties

Sonnettencyclus, afgewisseld met 15 monologen, ingesproken door Rutger Weemhoff, geluidscollage van Frank Gustafson.

In vijftien fragmenten wordt u meegenomen op een 5 uur durende tekstuele tour-de-force in een meditatieve stroom van woorden: de als een symfonisch muziekstuk klinkende gedachtestroom van een drenkeling. Het onderbewustzijn van deze drenkeling doet in al zijn gelaagdheid ook uw gedachten kolkend stromen.

U betreedt een geheel eigen wereld, het universum van een kunstenaar:

De Tederheid

<https://youtu.be/LruvKYoHmuc?si=CFW61t7pWrMQHVR3>

De Verliefdheid

https://youtu.be/hZgNykaU3n8?si=6VRDOFhFYHZe_vbK

De Liefde

<https://youtu.be/5RDHB6Gblk0?si=ljxgDbJRBF17wOql>

De Vreugde

https://youtu.be/uAWilq8ckc4?si=bs-bFKNpy30_avFW

De Hysterie

<https://youtu.be/b8h7V6S49jo?si=eFXka97fwgTPJ-Kk>

De Wellust

<https://youtu.be/vYxk3b9nTxU?si=UO2TuyuXOMhBUXv->

De Woede

<https://youtu.be/Mj3a3LJPRmA?si=WBGiXjPTzu5aeYuz>

Het Verdriet

<https://youtu.be/aF0Q3MeUsqg?si=BaQYigTy5-lKnopJ>

De Uitzinnigheid

<https://youtu.be/GtTS0cdbLys?si=2ozJlXWGFkyi6dtR>

De Haat

https://youtu.be/yZF1gCa5rVk?si=yQ7_GuF56Sg7gZ3l

Het Verlangen

<https://youtu.be/ZPfOrrQrzEM?si=NZpDwcYZBTS hl-DW>

De Wanhoop

https://youtu.be/ErNCbeeb04QE?si=uth-N3PnyJ4_1XWO

De Angst

<https://youtu.be/V4mqseU3AX0?si=2jD6tT8MMX9JuDO0>

De Waanzin

<https://youtu.be/34ITfksLprM?si=7Noc1Onx07mY6sd4>

De Verwondering

<https://youtu.be/y7ZG9IMW39g?si=bt8O0Uqv5bJIEVLQ>

POËZIE audio-producties

Emoties

https://youtu.be/4-UI46Px_BE?si=qJ1ol_eWiyGBADtC

Meeslepende bundel met vijftien sonnetten over uiteenlopende emoties als: Tederheid, Wellust, Woede, Wanhoop, Haat, Verwondering en nog meer. Ingesproken door auteur Rutger W. Weemhoff, afgewisseld met geïmproviseerde muziek, door hem vertolkt op piano.

Waterlandcyclus

<https://www.youtube.com/watch?v=tp6F3g0QLEs>

Ten noorden van Amsterdam ligt het unieke gebied Waterland. Op deze opname beluistert u inspirerende gedichten over dit merengebied, waar de auteur reeds lang een deel van het jaar woont en werkt. De auteur spreekt zelf de teksten in, afgewisseld met door hemzelf gecomponeerde, op de piano uitgevoerde muziek.

Manicyclus

https://www.youtube.com/results?search_query=Manicyclus+gedichten

Eenvoudige gedichten, ingesproken door de auteur, over het middelste schiereiland van de Peloponnesos: Mani. De auteur heeft zich laten

inspireren door de cultuurhistorische impact die dit schiereiland in de loop van de jaren op hem heeft uitgeoefend. Afgewisseld met door hem zelf gecomponeerde en op de piano uitgevoerde muziek.

BIBLIOGRAFIE

Rutger Willem Weemhoff

ROMANS

[De Oerhoer](#) > schelmenroman

De Oerhoer is een schaamteloos obscene en tegelijkertijd hoogst spiritueel boek. Deze schelmenroman over het eigentijdse elitebordeel Paradise Now biedt de lezer een satirische blauwdruk van ons apocalyptische tijdsgewricht. U wordt meegenomen in een woeste literaire achtbaan die uw wereldbeeld voorgoed doet kantelen. Bunga, bunga!

[Dodeman](#) > misdaadroman

Kroniek van een bijna-dood ervaring. De revolutionaire activist Dodeman wordt gezocht door de FBI, de roman verhaalt zijn geschiedenis, zijn avonturen, zijn achtervolging, zijn strijd op leven en dood. Een eigentijdse roman over een gewelddadige en uiterst controversiële figuur, die toch de harten van de lezer weet te stelen. Sensationeel, bloedstollend en spannend. Met wiskundige precisie vallen alle legstukjes van de puzzel uiteindelijk in elkaar.

Persona non grata > avonturenroman

Deze op ware gebeurtenissen gebaseerde roman beschrijft het levensverhaal van de frivole dr. Eduard Kommer. Zijn montere levensmotto was: vrij mijn koers. Met zijn vrijgevochten levenswijze was hij zijn tijd ver vooruit. Enerverende issues in dit boek: zijn jeugd in Indië, zijn studie medicijnen in Utrecht, roeien, huwelijk, tweede wereldoorlog, actief in het artsenverzet, zijn verre reizen als scheepsarts, de diepe hartstocht voor zijn concubine, zijn scheiding, nogmaals Indië, familieperikelen, wanhoop en dood.

Aan gene zijde > toneelroman

De hoofdpersoon van deze toneelroman lijdt aan een multiple personality syndroom en bestaat uit maar liefst 25 personificaties. Stuk voor stuk passeren deze de revue in deze tragikomische vertelling, die zich afspeelt in het hiernamaals, aan gene zijde. Al met al is het een rocky horror show, met veel satirische, soms zelfs satanische issues. Deze grimmige toneelroman zit vol verwijzingen naar de actualiteit, zoals de totalitaire financialisering van de samenleving, opkomend fascisme, worldwide, maar ook naar verborgen geschiedenis en mystiek. Er worden tal van filosofische uitstapjes gemaakt over bewustzijn en moraal. Tenslotte gaat het ook over gemankeerde liefde en de stille dood.

KORTE VERHALEN

Appetijt

In een keur van korte en langere verhalen beproeft de schrijver talloze recepten: thriller, filosofisch discours, reisverhalen, beschrijvingen van magisch-realistische gebeurtenissen, u wordt als lezer steeds verrast door weer een geheel nieuw genre. De auteur heeft dit boek aan zijn eigen vier zoons opgedragen.

NOVELLES

Adam en Heva

> novelle

De auteur neemt u mee in een eigentijdse, mythologische novelle. Kroniek van een Verbond. Een oud religieus verhaal, opnieuw verteld: de mens in wording, verscheurd door goed en kwaad..

De Bus van heden naar verleden

> novelle

Deze novelle ontmythologiseert de Bevrijding. In het heden rijdt een touringcar naar het voormalige Kamp Dachau met een groepje voormalige NL-verzetsstrijders op hoge leeftijd, politieke gevangenen van de Gestapo destijds. Deze reis maakt herinneringen los aan de tocht die zij in '45 na de bevrijding van het kamp als overlevenden ondernamen vanuit Dachau met een gammele Amerikaanse legerbus, retour naar het

recentelijk bevrijde Holland. Een reis die bepaald niet vlekkeloos verliep. Dat laatste geldt trouwens ook voor de busreis die in het heden gemaakt wordt. De beide busreizen vormen zo een spannende mix van vergankelijkheid en actualiteit.

De Mensen van de Buitenwereld

> novelle

Kroniek van een kinderleven.

In een huisgezin van louter exact geschoolde, doch gevoelsarme ouders doen zich problemen voor. De oudste zoon des huizes blijkt het kind van de huisvriend te zijn. Deze is ontwerper van attracties van De Efteling. Het sprookjespark speelt een belangrijke rol in dit verhaal, dat verteld wordt vanuit het perspectief van het jongste kind in het gezin. Deze gevoelige jongen speelt het spel van de volwassenen niet mee. Hij weigert de stap naar de wereld van de Grote Mensen te maken. Hij speelt zijn eigen spel, in de Efteling of..

KINDERBOEK

[Koetjes en Kalfjes](#) > kinderboek

Deze bundel met dierenverhalen voor vaders en hun zonen (vanaf tien jaar) bevat een reeks spannende vertellingen. Deze spelen zich af in verschillende landen, met telkens een ander dier in de hoofdrol. Thematisch sluit dit boek naadloos

aan op de leefwereld van jongens vanwege zijn eerlijke en soms harde inhoud. Daarom is het boek ook zeker voor hun vaders interessant.

GEDACHTEGOED

www.FilosofievandeDood.nl

> populair-wetenschappelijk werk

Het allereerste boek van Rutger Weemhoff is een werk met tal van lichtzinnige filosofische analyses omtrent alles wat met de dood te maken heeft. Dit zeer persoonlijke boekwerk heeft niets academisch: het is als een rijke rivier van filosofische ideeën, nieuwste ontwikkelingen op het gebied van de neurologie, diepzinnige inzichten in een mogelijk kwantum fysisch te bewijzen hiernamaals. Het legt bovendien talloze dwarsverbanden tussen wetenschap en kunst. Een must voor iedere zoeker naar waarheid. Deel I
Engelse vertaling: binnenkort op verzoek verkrijgbaar.

De Vrije Wil en de Hongerstaker

>Wetenschappelijk discours, wij zijn meer dan onze hersens.

Gedachten

> essays

Aforismen, redematies, boude beweringen, essays. Met onder meer: inleidingen op de filosofie van de dood, modern fascisme, de vrije wil en het toeval, kunst, integratie, en diepte-analyses m.b.t. de internationale politiek.

ESSAYS, BRIEVEN en BLOG

[Hilarische Historie van een Herrenhaus](#) > verzamelbundel met literaire allerhande. Korte verhalen, essays, artikelen, gedichten, polemieken.

[Mijn Brieven 1, 2, 3](#)

> trilogie in briefvorm

Trilogie over ons apocalyptisch tijdsgewricht. Dagelijks schreef de auteur talloze brieven en ging in dialoog met o.a. BN-ers, columnisten, hoofdredacteurs, schrijvers, wetenschappers.

[Het Blogboek van Partout](#)

> columns

Jarenlang heeft het scherpe penntje van Rutger Willem Weemhoff onder het pseudoniem Partout de actualiteit op de korrel genomen, onder andere op het Volkskrant blog. Een selectie van deze columnist doet uw bloed weliswaar soms koken, daar staat tegenover dat u vaak over de grond kronkelt van het lachen. Harde satire!

TONEEL/SCENARIO'S

Toneelstukken

De bundel Toneelstukken bestaat uit Victoria, De Emotionelen en De Zelfmoordenaar

Victoria eenakter

Victoria is geschreven bij wijze van leerstuk voor het vierde jaar van de Toneelschool, over een medeleerling die komt te overlijden. Wat maakt dat los bij haar leeftijdgenoten?

De Emotionelen avondvullend stuk

De Emotionelen is een avondvullend stuk voor twee acteurs, in 30 verschillende rollen. Tal van emoties worden nu eens teder, dan weer fel getekend. Oude mensen, een stel pubers, God en de Duivel, een clownsvader en zijn zoon, een rechercheur en een terrorist, - een reeks van de meest uiteenlopende duo's passeert de revue.

De Zelfmoordenaar avondvullend toneelstuk.

Op het moment dat hoofdpersoon Isak na jaren zover is dat hij de daad bij het woord wil voegen en iedereen van zijn geliefden heeft uitgenodigd om voorgoed afscheid van hem te nemen, gaat de loop der gebeurtenissen met hem aan de haal..

Scenario's

De bundel scenario's bestaat uit De Spermadonor en Dood doet leven

De Spermadonor > korte telefilm

Het is een tragikomisch scenario voor een telefilm, het onderwerp spreekt voor zich. Een man vindt na tientallen anonieme bevruchtingen zijn echte liefde.

Dood doet leven > filmscenario

Het is een scenario voor een speelfilm, geschreven i.o.v. van het Filmfonds. Een touringcar reist naar het voormalige kamp Dachau, met daarin een groepje verzetsmensen van allerlei pluimage. Deze reis maakt herinneringen los aan de tocht die zij destijds ondernamen met een gammele Amerikaanse legerbus vanuit Dachau naar Holland, na de bevrijding. Een reis die destijds bepaald niet vlekkeloos verliep. Evenals de bustocht in het heden trouwens. Dit verhaal ontmythologiseert de Bevrijding.

POEZIE

Emoties

> dichtbundel

De bundel Emoties bestaat uit 3 delen Emoties, Waterlandcyclus, Manicyclus.

Emoties

In Emoties wordt u via 15 meeslepende, emotionele sonnetten door de dichter meegevoerd in een reeks passionele gebeurtenissen, die alles te maken hebben met een grote, helaas mislukte liefde.

Waterlandcyclus

Verder bevat deze bundel de Waterlandcyclus: jarenlang woonde en werkte de dichter in het prachtige Waterland, het merengebied boven Amsterdam. Woerden en moddergaten, maar ook bloemenveldjes en ijsvisioenen.

Manicyclus: tenslotte bevat deze bundel ook nog de Manicyclus. Een deel van het jaar woont en werkt de dichter op het prachtige schiereiland Mani, de middelste vinger van de Peloponnesos. Torenhuizen en vijgenbomen, herders met geiten en goddelijke vergezichten. Het is alsof u droomt, zo mooi is Mani.

Daar komt de bruid

> gedichtencyclus

In een vrije reeks gedichten gaat de dichter in deze bundel eerst terug naar zijn jeugd, proeft opnieuw van de vrijheid als jonge man, maar stuitert uiteindelijk via hartstochtelijke liefdes op de harde rotsen van ouderdom en dood.

Gedichten voor de slapelozen

> dichtbundel

In deze bundel doet Rutger Weemhoff als dichter op heel uiteenlopende wijze poëtisch verslag van zijn binnen- en buitenwereld.

De Drenkeling

> experimentele tekst

De Drenkeling omvat in 15 fragmenten een 4 uur durende monoloog. Telkens voorafgegaan door 15 sonnetten, wordt u meegenomen in een meditatieve stroom van teksten: de als een muziekstuk klinkende gedachtestroom van De Drenkeling. De zee van het onderbewuste van deze drenkeling doet in al zijn gelaagdheid ook uw gedachten kolkend stromen. U betreedt een geheel eigen wereld, het universum van een kunstenaar. Voor de geluidscollage tekende de Deen Frank Gustafson. Attentie: ook op verzoek bij Uitg. Partout verkrijgbaar als audiotour.

3 x METHODISCHE HANDBOEKEN:

LEREN ACTEREN

[Leren Acteren](#) (ringband) > handboek
Rutger W. Weemhoff was jarenlang zelf actief als acteur in het theater en op televisie. Leren Acteren is een studieboek voor allen die zich professioneel met theater bezighouden. Het is vanuit 10 jaar leservaring geschreven. De eerste helft van het boek bevat een beknopte theoretische onderbouwing over het acteren. Maar juist door de 170 oefeningen is het vooral ook een heel bruikbaar handboek voor de praktijk. Methodisch en stap voor stap: een must voor elke acteur! Zie ook: [Leren Acteren voor de camera](#) en [Docent Drama met camera](#) van dezelfde auteur.

[Leren Acteren voor de camera](#)

> handboek (ringband)
Over alle aspecten van het leren acteren voor de camera, ten behoeve van professionele acteurs. De eerste helft van het boek bevat een beknopte theoretische onderbouwing over het acteren voor de camera. Juist door de 175 oefeningen is het ook een heel bruikbaar handboek voor de praktijk. Het is vanuit 10 jaar leservaring geschreven. Methodisch en stap voor stap, in handige ringband. Een must voor elke acteur voor de camera. Weemhoff schreef ook de handboeken: [Leren Acteren](#); [Docent Drama met camera](#).

Docent Drama met camera

> handboek (ringband)

Over alle aspecten van het lesgeven met behulp van de camera, ten behoeve van professionele docenten drama, inclusief oefeningen. Methodisch en stap voor stap, in handige ringband. Het is vanuit 10 jaar leservaring geschreven. Een must voor elke docent drama met een 'beeldende' visie! Dit boek stelt zich ten doel de docent die met camera wil werken te professionaliseren. Allereerst zijn in dit boek een aantal hoofdstukken gewijd aan filmtechniek. Dan volgen tal van hoofdstukken uit de praktijk. Denk hierbij aan inzet van de camera als een didactisch hulpmiddel bij spellessen en projecten in het onderwijs, in dit boek toegespitst op verschillende leeftijdscategorieën. Of aan de inzet van de camera bij een spelproductie met beginnende of gevorderde amateurs. Denk ook aan de ondersteunende inzet van de camera bij een specifieke doelgroep, bijvoorbeeld gevangenen. Je kunt ook de camera gebruiken voor het realiseren van een professionele dramaproductie, uit te zenden door de (lokale) televisie. Zie ook de handboeken: Leren acteren, Leren acteren voor de camera van dezelfde auteur.

Alle verdere info treft u op:

www.uitgeverijpartout.nl

BOEK EEN BOEK
BIJ PARTOUT

© 2026